ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது
'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்' என்னும்
பொதுநிலைக்கழகத்தின்
அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

பதுமம், ௧௨.] ரக்தாக்ஷி ௵ தை௴ - மாசி௴ [இதழ்கள், ௩,௪.

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், மூன்றாம்பகுதி.
(The Age of Saint Manickavachakar, the third part-reviews all the arguments that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
சமரசசன்மார்க்க நிலைய குரு,
பல்லாவரம்

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிடப்பட்டது;

30th March, 1925.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா.

All Rights Reserved.

ஓம்

ஞானசாகரக் கையொப்ப நண்பர்க்கு

நடைபெறும் ஞானசாகரப் பன்னிரண்டாம் பதுமத்தின் முதல் இரண்டிதழ்களிற் குறைந்த எட்டுப்பக்கங்கள் இவ் இரண்டிதழ்களில் மிகுதியாய்ச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பத்திரிகாசிரியர்

தனித் தமிழ்க் கட்டுரைகள்

இவை
இப்பத்திரிகாசிரியரின் புதல்வியாரும், பல்லாவரம்
'வித்யோதயா' மகளிர் கல்லூரியில் தலைமைத் தமிழாசிரியரும்,
பல்லாவரம் 'பொதுநிலைக்கழகத்து' மாணவியுமான
நாகை நீலாம்பிகை அம்மையாரால்
இயற்றப்பட்டனவாகும்.

திராவிடன்,' 'தேசாபிமானி,' 'ஆனந்தபோதினி,' 'ஒற்றுமை' முதலான இதழ்களில் திரு நாகை நீலாம்பிகை அம்மையார் அவ்வப்போது எழுதி வெளியிட்ட செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள் எல்லார்க்கும் எப்போதும் பயன்படும் பொருட்டு ஒருங்கு சேர்த்து ஒருநூலாகப் பதிப்பிடப்பட்டு வருகின்றன. பெண்பாலார் ஆண்பாலார் என்னும் இருதிறத்தாரும் கட்டாயம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அரும்பெரும் பொருள்கள் எல்லாரும் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க எளிய இனிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலில் மற்றும் ஒரு பெருஞ்சிறப்பு உள்ளது. இக்காலத்தில் வெளிவரும் தமிழ் நூல்கள், பாலில் நஞ்சு கலக்கப்பெற்றாற் போல், வடமொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலம் தெலுங்கு இந்துஸ்தானி முதலான பிறமொழிச் சொற்களும் ஏராளமாய்க் கலக்கப் பெற்று இனிய தமிழ் மொழியை நிலைகுலைத்து வருகின்றன. நீலாம்பிகை அம்மையார் எழுதியிருக்கும் இவ்வருமந்த நூலிலோ வடமொழி முதலான அயல்மொழிச் சொற்கள் மருந்துக்கும் அகப்படா. எல்லாம் தூய செந்தமிழே. இந்நூல் விரைவில் வெளிவரும்.

திருவாசக "மூவாநான்மறைச்" சொற்றொடர் விரிவுரைமேல் எழுந்த ஆராய்ச்சி

(முன் தொடர்ச்சி)

இனி, அப்புகழ்ச்சியுரைகாரர், யாம் சைவநூல் வரம்பை அழிக்கின்றேம் என்று அடுத்தடுத்துக் கூறி ஆற்றாமைப்படுகின்றார். 'சைவநூல்' என்று இவராற் கொள்ளப்பட்டன இவையென்பது இவர் தம் புகழ்ச்சியுரையுள் விளங்கிற்றிலதேனும், ஆராய்ச்சியுரைகாரர் எடுத்துக் காட்டியவைகளை யெல்லாம் இவர் சைவநூல் என்று கொண்டமை உய்த்துணர்வார்க்கு விளங்கும். ஆராய்ச்சியுரைகாரர் முதற்கண் 'திருமந்திரம்,' 'தேவாரம்' முதலியவைகளை எடுத்துக் காட்டி, அவைகளுட் புகழப்பட்டிருப்பன இஞ்ஞான்று இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என வழங்கும் நால் வேதங்களேயாமென்று கூறுகின்றார். திருமந்திரம், தேவாரம் முதலியநூல்களை எடுத்துக் காட்டினமட்டில், அவற்றின் கட் சொல்லப்பட்டவை நம்மாற் பெரிதும் ஆராயற் பாலனவேயாம்.

தேவாரதிருவாசகங்களை அருளிச்செய்த ஆசிரியன்மார் தாம் பிறநூல்களை உயர்த்துப் பேசப்புகுந்தால், தமது கோட்பாட்டுக்கு இசைந்தவற்றையே உயர்த்துப் பேசுவார்களல்லாமல், அதற்கு முற்றும் மாறுவனவற்றை உயர்த்துப் பேச மாட்டார்கள். அவற்றை இழித்தே பேசுவார்கள். பௌத்தசமயநூல்கள் சமணசமயநூல்களில் அறவொழுக்க அருளொழுக்க வகைகளை விரித்து வற்புறுத்தும் சிறந்த பகுதிகள் மிக்கிருந்தும், அவற்றுட் சிவ வழிபாடு கூறப்படாமை

பற்றி, அவை தம்மையெல்லாம் நம் ஆசிரியன்மார் இழித்துப் பேசவே கண்டாம். அறவொழுக்க அருளொழுக்க முறைகளை எடுத்து வலியுறுத்துதற்கண் பௌத்த சமண நூல்கள், இருக்குமுதலான ஆரிய நூல்களினும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு சிறந்தனவென்பது அவ்விரண்டையும் நடுநின்றாராய்வார்க்கு விளங்காமற் போகாது.

இனித், தேவர்கள் எல்லாரினும் மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளே பிறப்பு இறப்பில்லாச் சிவபெருமானென்பது இவ்வாசிரியன்மாரெல்லார்க்கும் உரிய சிறந்த கோட்பாடாகும். அது, "விரைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசன் என்னும் மூவராய முதலொருவன்" என்று (திருமுதுகுன்றப்பதிகம், ௧) திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும், "மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான்கான மூர்த்தியே என்று முப்பத்து மூவர், தேவர்களும் மிக்கோருஞ் சிறந்து வாழ்த்துஞ் செம்பவளத்திருமேனிச்சிவனே" என்று (மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம், ௬) திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், "மூவரின் முதலாயவன்றனை" என்று (திருநீடூர்ப்பதிகம், ௫) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், "தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தளிக்கும் மற்றை, மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வன்" என்று (திருவாசகம், திருச்சதகம், ௨௦) மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய்த வாற்றால் நன்கு அறியப்படும். இங்ஙனம் முழுமுதற் கடவுளென்று தம்மாற் கொள்ளப்பட்ட சிவபெருமானைத் தவிர எனைத்தேவர்களெல்லாரும் பிறந்திறக்கும் உயிர்களே யல்லாமல் எத்திறத்தானும் கடவுளாகார் என்பதூஉம், அப்பெற்றியரான அத்தேவர்களை வணங்குதல் குற்றமாம் என்பதூஉம், தாம் சிவபெருமானையன்றி வேறு எத்தேவரையும் ஒரு பொருட்படுத்தி வணங்குவதில்லை யென்பதூஉம் அவர்களால் நன்கு வலியுறுத்திச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இவை,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்திசெய்மனப் பாறைகட்கு ஏறுமோ
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனுந்
துத்தியஞ் செயநின்ற நற் சோதியே"
"நூறுகோடி பிரமர்கள் நொந்தினார்
ஆறுகோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணல் எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே"
"சென்று நாம் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்" என்று (பொது) திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"வருமாந் தளிர்மேனி மாதோர் பாகமாந்
திருமாந்தில்லையுட் சிற்றம் பலமேய
கருமானுரியாடைக் கறைசேர் கண்டத்தெம்
பெருமான் கழல் அல்லாற்பேணாதுள்ளமே" என்று (கோயில்) திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும்,

"சுரும்பார் விண்டமலர் அவை தூவித் தூங்குகண்ணீர்
அரும்பா நிற்குமனத் தடியாரொடும் அன்புசெய்வன்,
விரும்பேன் உன்னையல்லால் ஒருதெய்வம் என்மனத்தாற்
கரும்பாருங் கழனிக் கழிப்பாலைமேயானே" என்று (திருக்கழிப்பாலை) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும்,

"கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு, குடி கெடினும்
நள்ளேன் நினது அடியாரொடு அல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப் பெறின் இறைவா
உள்ளேன்பிறதெய்வம்உன்னையல்லாதெங்கள்உத்தமனே" (திருச்சதகம்)
"புற்றில்வாளரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்

கற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே" (அச்சப்பத்து) என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய்தவாற்றாற் கண்டுகொள்க. அப்பருக்கு முற்பட்டவரான திருமூலநாயனாரும் நால்வரோடு ஒப்பவே,

"சிவனொ டொக்குந்தெய்வந் தேடினும் இல்லை
அவனொ டொப்பார் இங்குயாவரும் இல்லை" என்றும்
"அவனை யொழிய அமரரும் இல்லை
அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன்று இல்லை
அவனன்றி ஊர்புகும் ஆறு அறியேனே" என்றும் (திருமந்திரம், ௫, ௬)

சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளாதலை நன்கு வலியுறுத்து அருளிச் செய்தார். ஆகவே, சிவபெருமானை யன்றி வேறு எத்தேவரையும் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளாமையும், அவர்தம்மை வணங்காமையும், அவர்தம் வணக்கங் கூறும் நூல்களை ஒரு பொருட் படுத்தாமையும் இச்சைவசமய ஆசிரியன்மார்க்கு அரும்பெருங் கடப்பாடாதல் நன்கு பெறப்படும். இவர் இக் கடப்பாட்டினின்று ஒரு தினைத்தனையும் வழுவாராயிருந்தமை, அவர் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டுக்களிற் சிவபெருமானை யன்றி அவர் வேறு எவ்வகைத் தேவரையும் எவ்வகையானும் வணங்காமையே உறுஞ்சான்றாம். இப்பெற்றியரான இவ்வாசிரியன்மார் ஒருநூலை உயர்த்துக்கூறப் புகுவாராயின், அந்நூல் சிவபெருமான் ஒருவனது புகழையே விளக்குவதாயிருந்தாலன்றி, வேறு எவ்வாற்றானும் அதனை உயர்த்துப் பேச ஒருப்படார் என்பது அவர் பாடிய திருப்பாட்டுக்களை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் தெள்ளிதிற் புலனாம். ஓர் ஆசிரியன் ஆக்கிய ஒரு நூலில் உள்ள சொல்லுக்குஞ் சொற்றொடர்க்கும் பொருள்செய்யப் புகுவார், முதற்கண் அவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவென்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதலை இன்றியமையாது செயற்பாலதாம்; அவ்வாறு அவன் கருத்துறுதிபெறப் பட்டபின், அதற்கிணங்கவே அவன் மொழிந்த சொற்குஞ் சொற்றொடர்க்கும் பொருள் செய்தல் முறையாம். இம்முறை ஆசிரியர் நக்கீரனார், இளம்பூரணர், பேராசிரியர் முதலான எல்லா உரைகாரராலும் வற்புறுத்துரைக்கப்பட்டது. ஆகலின், 'மறை,' 'வேதம்,' 'இருக்கு,' 'சாமம்' 'ஆறங்கம்,' முதலான சொற்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலான அவர் அருளிச்செய்த நூல்களில் அடுத்தடுத்து வருமாயின், அச்சொற்களாற் குறிக்கப்படும் நூல்கள் இவையென்று பொருள் செய்யுங்கால் அவர் கருத்துக்கு இசையப் பொருள் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல், அவர் கருத்துக்குமாறாகத் தாம் கருதிய பொருள்களை அவற்றின்மேல் ஏற்றல், தலைக்குத் தக முடியமையாமல், முடிக்குத்தகத் தலையைச் சிதைத்து அமைத்தலாகவே முடியும்.

இஞ்ஞான்று இருக்கு, எசுர், சாமம், அவர்வணம் என வழங்கும் ஆரிய மொழி நூல்களில் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை வணங்கும் வணக்கம் ஒன்றுமே சொல்லப்பட் டிருக்குமாயின், அப்பெருமான் ஒருவனையே எல்லாம்வல்ல இறைவனாகக் கொண்டு வழுத்தும் அவர்கள் 'மறை,' 'வேதம்,' 'இருக்கு,' 'சாமம்,' முதலியவற்றால் உணர்த்தக் கருதியவை அவ்வாரியமொழி நூல்களே யென்று பொருள் செய்தல் பொருத்தமாகும். மற்று, அந்நூல்கள் சிவவணக்கங் கூறாமற் சிறுதெய்வ வணக்கங்களையே மிக்கெடுத்துக் கூறுமாயின், "சென்று நாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம், சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்," "கோன்னோன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு, குடிகெடினும், நள்ளேன் நினதடியாரொடல்லால்" என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கட்டுரைத்துச் சொல்லும் அவர்கள், அவ்வாரியச் சிறுதெய்வ நூல்களை உயர்த்துப் பேசினாரென்று கோடல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? பொருளால் ஒவ்வாத வழி வெறுஞ் சொற்கள் ஒன்றையே கொண்டு ஆராயாது முடிபுகட்டுதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? மேலும், ஒவ்வொரு மொழியுள்ளும், ஒரு சொல்லே ஒவ்வொருகால் ஒவ்வொருபொருளை யுணர்த்தித், தான் தனித்து நின்றக்கால் முன்னர் உணர்த்திய பல பொருளுக்கும் இடனாய் நிற்றலை மொழியாராய்ச்சியுடையார் எல்லாரும் நன்கு உணர்வர். (தொடரும்)

றெல்லாஞ் செயற்கரும் பேருதவிகளை அவ்வுயிர்கட்கு ஆற்றி வரும் இன்பவுருவான சிவத்தின் திருவருள் நோக்கம் என்னையென்றால், அறிவு விளங்கப்பெற்றபின் அவை அம்முழு மலப் பற்றுவிட்டுச் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து தாமும் சிவமாய் நிலைபெயராப் பேரின்பவுருவாய் இருக்கவேண்டு மென்பதேயாம். மாயை வினைகளின் உதவியாற் சிறிது சிறிதாக அறியாமை தேய்ந்து அம்முறையே அறிவு விளங்கப் பெற்றபின், எல்லா உயிர்களும் பேரின்பநிலையமாய் விளங்குஞ் சிவத்தைத் தலைக்கூடுதலிலேயே தமது கருத்தைநாட்டி, உலகத்திலும் உலகத்துப் பொருள்களிலும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ளாரிலும் தம்முடம்பிலுந் தம்மிலுஞ் செல்லும் உணர்வை மடித்துத் திருப்பித், தமது உணர்வுக்கு உணர்வாய் நிற்கும் சிவத்திலே படிவித்துச் சிவமாயே அமர்ந்திருக்கும். இங்ஙனம் உயிர்கள் மலத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவத்தைத் தலைக்கூடிச் சிவமாதலையே, சைவசித்தாந்தம் 'சிவமாதல்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்குப் பொருளாக அறிவுறுத்தா நிற்கும். எனவே, மலம் மாயை என்பனவும், அவற்றோடு உடனாய் நிற்கும் பல்வேறு உயிர்களும், இவை யெல்லாவற்றையும் ஊடுருவிக்கொண்டே இவற்றாற் பற்றப்படாது நிற்கும் சிவமும் என்றும் எக்காலத்து முள்ள உள்பொருள்களேயா மென்பதூஉம், இவை தம்முள் உயிர்கள் மலமாயையின் பற்றுவிட்டுச் சிவத்தைத் தலைக்கூடுதல் என்பது முன்நின்ற நிலையினின்றும் பெயர்ந்து பின்னொரு பெயராநிலையைப் பெற்றுப் பேரின்பவுருவாய் நிற்கும் அத்துணையே யல்லது அவ்வுயிர்கள் தம்முதல் கெட்டு இல்லாத வெறும் பாழாய்ப்போதல் அன்றென்பதூஉம் சைவசித்தாந்தத்தின் முடிந்த கோட்பாடுகளாமென்று தெளிந்துகொள்க.

இனி ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய இவ்விருவகைக் கோட்பாடுகளுள் மாணிக்கவாசகர் மாயாவாதக் கோட்பாடு உடையரோ, அன்றிச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு உடையரோ

என்பது ஆராயற்பாற்று. மாயாவாதிகள் பிரமத்தைத் தவிர வேறேதொரு பொருளும் இல்லையென்பர்; சைவசித்தாந்திகள் சிவமும் உயிர்களும் உயிர்களைப்பொதிந்த மும்மலங்களும் எக்காலத்தும் உண்டென்பர். சைவசித்தாந்த முதலாசிரியரான திருமூலர்,

''பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி
பதியினைச் சென்றணுகா பசுபாசம்
பதியணுகிற் பசுபாசம் நில்லாவே'' எனவும்,* அவர்க்குப்பின் சந்தான குரவரில் முதல்வரான ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர்,

''நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம்பினிற் களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்'' எனவும்†,
''ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் ஒன்றே பதி பசுவாம்
ஒன்றென்ற நீ பாசத்தோடுளைகாண்'' எனவும்‡ அருளிச்செய்தமை காண்க. இவற்றிற்கு இசையவே திருவாதவூரடிகளும்,

''வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்துநின்று போதுநான்
வினைக்கேடன் என்பாய்போல
இனையன்நான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனுய்க்கு'' என்று||

அருளிச்செய்தார். மலத்தின் இயல்பு அம்மலத்தையுடைய உயிர்கள்செய்யும் வினையாலன்றி அறியப்படாமையின், தொல்லாசிரியரெல்லாரும் 'மலத்திலே கிடத்தலை' வினையிலே கிடத்தலாகவே பெரும்பான்மையும் உரையாநிற்பர். உயிர்கள் தொன்றுதொட்டு வினையிலே கிடக்கும் உண்மையை ஈண்டு

* திருமந்திரம், கஙடு. † சிவஞானபோதம், உ, உ, ச. ‡ சிவஞானபோதம், உ, க, உ. || திருவாசகம், திருச்சதகம், உஉ.

அடிகள் தம்மேலேற்றி "வினையிலே கிடந்தேனை" என்றார். இயற்கையிலேயே சிவபிரான் மலத்தினாலும் அதன் வழி வரும் வினையினாலும் பற்றப்படாமலிருந்து, ஏனை உயிர்களின் மலவினையைக் கெடுத்தலின் அவனை "வினைக்கேடன்" என்றார். சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மையை அறியமாட்டாது, அறியாமையிற் கிடக்குஞ் சிற்றுயிர்கட்கு, அவனே அவை தமக்கு அறிவித்தாலன்றி அவை அவன்றன் முதன்மைத் தன்மையை உணரமாட்டாவென்பது தெரிப்பார் "'இனையன் நான்' என்று உன்னை அறிவித்து" என்றார். அங்ஙனம் அவன் அறிவிக்க அறிந்தவழிச், சிவபிரான் எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடையனாய், எல்லா உலகங்களையும் எல்லா உயிர்களையுந் தனக்கு உடைமையும் அடிமையுமாக உடைய ஆண்டவனாதலும், ஏனைச் சிற்றுயிர்களெல்லாம் அவனருளால் அறிவுவிளங்கி அவனைத் தலைக்கூடி அவனது பேரின்பத்திற் படிந்து அவனுக்கு அடிமைகளாதலுந் தெளிப்பார் "என்னை ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு" என்று கூறினார். இங்ஙனமே, செந்தமிழ்த் தொல்லாணை நல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனாரும்,

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன்கண்டது முதல்நூல்ஆகும்" என்று* இறைவனியல்பு மலவினையின் இயற்கையே நீங்கி விளங்கும் அறிவினதாதலும், மலவினையிற் கட்டுண்டு அறியாமையிற் கிடக்கும் ஏனைச் சிற்றுயிர்கட்கு அறிவு கொளுத்துவான் வேண்டி அவன் முதல்நூல் அருளிச்செய்தலும் நன்கு தெருட்டினமை காண்க. மெய்கண்டதேவரும்,

"அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்
செறியுமாம் முன்பின் குறைகள்" என்று† இறைவனியல்பும் ஏனைச் சிற்றுயிரினியல்பும் நன்குணரவைத்தாரென்க. அகத்தே உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் மலமும்,

* தொல்காப்பியம், மரபியல், ௬௪. † சிவஞானபோதம், ௮, ௨, ௨.

புறத்தே அவ்வுயிர்களின் கட்புலனை மறைக்கும் இருளும் ஒன்றேயாகலின், மலத்தை 'இருள்' எனவும், அஃது அறியாமையைச் செய்தலின் 'அஞ்ஞானம்' எனவும், அம் மலம் சிவத்தைத் தலைக்கூட வொட்டாது உயிர்களைக் கயிறுபோற் கட்டி நிற்றலின் அதனைப் 'பாசம்' எனவும், கலக்கத்தை உயிர்கண்மாட்டு வருவித்தலின் 'மலம்' எனவும், அதனால் உயிர்கள்பால் நிகழும் வினைகள் கொடியவாயிருத்தலிற் 'கடிய வினை' எனவும், அது தொன்றுதொட்டு உயிர்களைப் பற்றியிருத்தலிற் 'பழமலம்' எனவும், அஃதெல்லாத் துன்பத்திற்கும் முதலாயிருத்தலிற் 'பாசவேர்' எனவும் அடிகள் ஆண்டாண்டு ஓதுதலை, "வல்வினையேன் றன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை" (சிவபுராணம், ருக), "என்னுடையிருளை ஏறத் துரந்தும்" (கீர்த்தித்திருவகவல், ௬), "அவன் வாங்கியஎன், பாசத்திற் காரென்று அவன் தில்லையின் ஒளிபோன்று" (திருக்கோவையார், ௱௬), "அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே" (சிவபுராணம், ௪0), "பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே" (சிவபுராணம், ௬௪), "பாசத் தனையறுத்து ஆண்டுகொண்டோன்" (திருக்கோவையார், ௱௰ரு), "கடலின் திரையதுபோல்வரு கலக்கமல மறுத்துஎன், உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து ஒழியாவண்ணம் நிறைந்தான்" (உயிருண்ணிப்பத்து, ௬), "கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடியவினை யகற்றிப், பழமலம் பற்றறுத்து ஆண்டவன்" (திருப்பாண்டிப்பதிகம், அ), "பாசவேர் அறுக்கும் பழம் பொருள் தன்னை" (பிடித்தபத்து, எ) என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாசகத் திருக்கோவையார் அருளுரைகளிற் கண்டு கொள்க. உயிர்களைப் பொதிந்த இம்மலத்தினியல்பைக் கூறுகின்றுழி, அடிகள் உடனே சிவத்தினியல்பையும் "நல்லறிவு," "என் உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து ஒழியாவண்ணம் நிறைந்தான்," "கழிவுஇல் கருணை," "பழம்பொருள்," "அவன் தில்லையின் ஒளி" என்றற் றொடக்கத்து அடை

மொழிகளால் இனிது விளங்கவைத்தமையும் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். இவ்வாற்றாற் பழம்பொருளாகிய சிவம் எஞ்ஞான்றும் நல்லறிவினதாதலும், மலந்தீர்ந்த உயிர் தன்முதல் கெட்டுப்போகாமல் நிற்க அதன் உடம்பிலும் உயிரிலும் அச்சிவம் புலப்பட்டுத்தோன்றி அதன்கட் பிரிவின்றி நிறைந்து விளங்குதலும், அஃது எஞ்ஞான்றும் நீங்காத அருளுடையதாய் உயிர்களின் மலத்துன்பத்தை நீக்கி அவற்றிற்குத் தன் பேரின்பத்தை வழங்குங் குறிப்புடைத்தாதலும், அஃது அன்பர்க்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு நிறைந்து நிற்குந் தில்லையாகிய அறிவு வெளி (சித்அம்பரம்) ஒளிவடிவிற்றாதலும் அடிகள் நன்குதெருட்டியருளினர். இவ்வாறு காட்டியவற்றுள், உயிருஞ் சிவமும் தனித்தனி முதல்களாதலும், உயிர் மும்மலப்பற்றுடையனவாய்த் தொன்றுதொட் டிருப்பச் சிவம் இயற்கையே விளங்கிய தூயஅறிவும் அருளும் உடைத்தாய் யாண்டும் நிறைந்துநிற்றலும், அஃது உயிர்களை மும்மலப் பற்றினின்றும் விடுவித்து அவை தம்முள் முனைத்து விளங்கி அவை தம்மைத் தனது சிவவுருவாக்குதலும் நன்கு பெறப்பட்டமையால் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தெள்ளத் தெளிந்த சைவசித்தாந்தச் சான்றோரே யாதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். மும்மலப் பிணிப்பினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட தூயஉயிர்கள்பாற் சிவம் முனைத்துத்தோன்றி அவை தம்மைத் தன்னுள் அடக்கித் தன்னையே காட்டி நிற்குமென்பது சைவசமய ஆசிரியர் எனையோர்க்கும் உடம்பாடாம்; அது,

"சுத்த சிவனுரை தானத்திற் றோயாமன்
முத்தர் பதப்பொருண் முத்திவித்தாம் மூலம்
அத்தகை ஆன்மா அரனை அடைந்து அற்றாற்
சுத்தசிவம்ஆவரேசுத்தசைவரே" (திருமந்திரம், கசச0)

"அணுதி சீவன் ஐம்மலம் அற்று அப்பாலாய்
அணுதி யடக்கித் தனைக்கண்டு அரனுய்த்

தனுதி மலங்கெடத் தத்துவா தீதம்
வினவுநீர் பாலாதல் வேதாந்தத் துண்மையே" (திரு மந்திரம், உசoக)

"உயிரைப் பரனை உயர்சிவன் றன்னை
அயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனுற்
செயலற் றறிவாகியுஞ் சென்றடங்கி
அயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே" (திருமந்திரம், உசoஉ) என்று திருமூலநாயனாரும்,

"எம்பிரான்என்றதேகொண்டென்னுளேபுகுந்துநின்றிங்கு
எம்பிரான் ஆட்டஆடிஎன்னுளேஉழிதர்வேனை
எம்பிரான்என்னைப்பின்னைத்தன்னுளேகரக்குமென்றால்
எம்பிரான்என்னின்அல்லால்என்செய்கேன்ஏழையேனே"
(தேவாரம், பொது) என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள், சேர்வார்தாமே தானுகச் செயுமவன் உறையுமிடம்" (திருப்பிரமபுரம், பந்தத்தால், எ) என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும்,

"நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கு நாடுஉளம் உண்டாதல், தான்என ஒன்று இன்றியே தான் அதுவாய்—நான் என ஒன்று, இல்லென்றுதானே எனும் அவரைத் தன்அடி வைத்து, இல்லென்றுதானும் இறை" (சிவஞானபோதம், கo, க, க) என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும் ஓதிய வாற்றால் நன்குதெளியப்படும். திருமூலர் 'வேதாந்தம்' என்றது உபநிடதங்களை. தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவநாயனார்,

"பற்றுக பற்றுஅற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

"இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசுஅறு காட்சி யவர்க்கு"

"சார்பு உணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தருநோய்" என்று அருளிச்செய்தனவும்
இக்கருத்தேபற்றி வந்தன. சிவத்தின் திருவடியைச் சேர்

தல் என்பதூஉம் அவன் றிருவருளிற் படிதலேயன்றிப் பிறி தன்று. அடிகளும்,

"தென்னன் பெருந்துறையான்,
காட்டாதனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி"

(திருவம்மானை, ௬) என்று அருளிச்செய்ததூஉம் காண்க. இறைவனது திருவுருவம் பருப்பொருளால் ஆக்கப்படாமல், மிக நுண்ணிய அவன்றன் அருளால் ஆவதாம். ஆகவே, அவன்றன் றிருவடி ஏனை மக்கள் தேவர்க்கு மாயையிற் றிரட்டப்பட்ட அடிகள்போல் ஓர் இடத்தைப்பற்றி நிற்பன அல்ல; அவை யெல்லையில்லாத பரப்பையெல்லாம் ஊடுருவிக்கொண்டு எல்லா உயிர்கண்மாட்டும் நிறைந்திருப்பனவாம். ஆகையால், யாண்டும் நிறைந்துநிற்கும் சிவத்தோடு தூய உயிர்கள் கலந்து நிற்குமென்று உரைப்பினும், அல்லதவன் றிருவடியை அவை சார்ந்துநிற்குமென்று உரைப்பினும் இரண்டும் ஒன்றேயாம்; வேறுபாடு சிறிதுமில்லை. இக் கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர்,

"பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ்சுவையும்போல்எங்கும்ஆம்அண்ணல்தாள்"

என்றதூஉம்*, தெய்வத் திருவள்ளுவர், "மலர்மிசை ஏகினான் மாண் அடி சேர்ந்தார்" என்றதூஉம்†, சங்கப் புலவரான நக்கீரனார்,

"சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவு" என்றதூஉம்‡ என்க. இந் நுண்பொருளுண்மை தேற்றுஞ் சைவசித்தாந்தம் உணராதார், தாம் பருப்பொருளிற் பயின்ற பயிற்சியேபற்றி இறைவன் றிருவடியைச் சேர்தல் என்பது உயிர்கள் அவனோடொன்றாகாமல்

* சிவஞானபோதம், ௨, க, ௩. † திருக்குறள், ௩. ‡ திருமுருகாற்றுப்படை, ௬௨-௬௪.

வேறுவேறாய் நிற்குந் துவிதமாமென்றும், சிவமாதல் என்பது அவை முதல்கெட்டுச் சிவமாயிருக்கும் அத்துவிதமாமென்றும், அப்பர் திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரரெல்லாந் துவித முத்தியையே யோதுவரென்றும், மாணிக்கவாசகரோ மாயாவாத அத்துவித முத்தியையே கூறுவரென்றும் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைப்பர்; இவர் இவ்வாறன்றி மற்றென்செய்வர்! சிவம் ஒன்றுமே ஒழியாமலும், சிவத்தின் வேறாய்த் தனித்து நில்லாமலும் பாலோடு அளாயநீர் தன் முதல்கெடாமல் அப்பாலின் தன்மையாய் அதனுடன் பிரிவறக் கலந்துநிற்றல்போல், தூய்தான உயிரும் தன் முதல் கெடாமல் அச்சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்றலையே 'அத்துவிதமுத்தி' என்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் புகலா நிற்கும். இஃது,

“ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகாரம் நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே” என்று தெய்வத் திருமூலர் அருளிச்செய்தமையால் நன்குணரப்படும். சிவம் ஒன்றே உளதாயின் 'ஏகம்' என்று கூறுதல் அமையும், சிவமும் உயிரும் தனித்தனி வேறாய்நிற்பின் 'துவிதம்' என்று கூறுதலமையும்; அங்ஙனம் ஒன்றாயும் இரண்டாயும் நில்லாமற் பிரிவறக் கலந்துநிற்றலால் அவ் விரண்டற்ற நிலையை உணர்த்துதற்பொருட்டே வடமொழிச் சான்றோர்கள் 'அத்துவிதம்' என்னுஞ் சொல்லை ஆக்கி அதனை “ஏகம் ஏவருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே” என எசுர்வேதத்தும்*, “சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் ஆத்மா” என மாண்டூக்கிய உபநிடதத்தும்†, உருத்திர சிவப்பெயர்களோடு கலைப்பெய்து உரைப்பாராயினர். பழைய வடநூல்களுட்போந்த இவ் அத்துவிதச் சொற்குப்பொருள் தேறமாட்டாது, அஃது 'ஏகம்'

* எசுர், க, அ, கூ. † மாண்டூக்கிய உபநிஷத், எ.

என்றே பொருள்படுமென ஒருசாராரும், 'துவிதம்' என்றே பொருள்படுமென மற்றைப்பொருசாராருமாகச் சங்கராசாரியாரை யுள்ளிட்ட உரைகாரரெல்லாம் அதற்குப் பொருந்தாப் பொருள் கூறி இழுக்கினர். மற்றுச் 'சிவஞானபோதம்' அருளிச்செய்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனர் ஒருவரே, ஒன்றும் இரண்டும் ஆகா இரண்டற்றதன்மை' என அதற்கு மெய்ப்பொருளுரைத்தார். இவ்வாறு அவர் அச்சொல்லின் மெய்ப்பொருள் கண்டமைபற்றியே,

"பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்டநாதன் அருள்மேவுநாள் எந்நாளோ" என்று

பிற்காலத்துச் சான்றோரான தாயுமானச்செல்வரும் அவரை 'அத்துவிதமெய்கண்டான்' என்று வழுத்தினர். இவ்வாறு ஒன்றும் இரண்டுமாகாமற், சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த தூய உயிர்கள் சிவவுருவாய் நிற்கும் வீடுபேற்றின் நிலையே, 'சிவமாதல்' என்னுஞ் சொற்றொடரால் அறிவுறுக்கப் படுஞ் சைவசித்தாந்த முடிபொருளாகலின், அம்முடிபு தேற்றிச் "சிவமாக்கி எனையாண்ட" எனக் கூறிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானை, மாயாவாதவாடை வீசப்பெற்றாரெனக் கூவிய 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூற்று உண்மையறியாமையின் உள்ளீடு இல்லா வெறும்பதடியேயாம் என்க.

அற்றேற், பிரமம்ஒன்றே உலகுயிர்களெனப் பலவாய்த் தோன்றுநின்றதென்னும் மாயாவாத வேதாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு இசையவே மாணிக்கவாசகரும்,

"நிலன் நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்
புலனாயமைந்தனோடு எண்வகையாய்ப்புணர்ந்துநின்றான்
உலகேழெனத் திசைபத்தெனத் தான் ஒருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணேக்கம் ஆடாமோ" என்று

கூறினாரெனின்; அற்றன்று, இறைவன் எல்லாப்பொருள்களினும் பிரிவின்றிக் கலந்து நிறைந்து நிற்கும் இயல்புபற்றி, அவன் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றானெனக் கிளந்ததல்லா

மல், அவனையன்றி வேறேதொருபொருளும் இல்லாதிருக்க, அவன் ஒருவனே பலபொருளுமாய்க் காணப்படுகின்றான் என்னுங் கொள்கைபற்றியன்று. ஒன்றே பலபொருளினுங் கலந்து நிற்கும் முறைபற்றி அவ்வாறு அடிகள் ஓதினாரென்பதற்கு, அவர் "எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்று மேலே கிளந்துரைத்ததே சான்றாம். "புணர்ந்து நிற்றல்" என்பது 'கூடிநிற்றல்' என்னும் பொருளைப் பயக்குமேயல்லாமல், ஒன்று மற்றொன்றாய்க்காணப்படுதல் அல்லது திரிவுபடுதல் என்னும்பொருளைப்பயவாது. ஓர் உடம்பினுட் கலந்துநிற்கும் உயிர் அவ்வுடம்பின் ஐம்பொறிகளினும் ஐம்புல உணர்வு தோற்றுவித்தல் பற்றிப் பலவாய்க் காணப்படினும், உண்மையில் அஃது அவற்றின் வேறாய்த் தான் ஒன்றேயாதல் போல, இறைவனும், உலகத்துப் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் விரவிநின்று அவ்வவற்றினூடே தன்னியக்கத்தைத் தோற்றுவித்தல் பற்றி அவை பலவாய்க் காணப்படினும், உண்மையில் அவன்வேறாய்த் தான் ஒருவனேயாவன் என்று கடைப்பிடிக்க. இவ்வுண்மை சிவஞானபோத உ-ஆம் சூத்திரம், முதலதிகரணத்தின்கண் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவரால் நன்கு விளக்கப்பட்டது. சிவம் எல்லாப்பொருளுள்ளுங் கலந்து நிற்குமெனக் கொள்ளுதலே அடிகளது கோட்பாடென்பதற்கு,

"நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே" (திருச்சதகம், சகூ) என்று அவர் தெளித்துரைத்தமையே சான்றாம். எள்ளும் அதனுட்கலந்து நிற்கும் எண்ணெயும் பொருட்டன்மையால் வேறாயுங் கலப்பினால் ஒன்றாயும் நிற்றல்போல, உலகுயிர்களும் சிவமும் தன்மையால் வேறாயும் கலப்பினால் ஒன்றாயும் நிற்குமெனக் கூறியவதனால், அடிகள் சைவசித்தாந்தத் தெளிபொருளாளராதல் நன்கு துணியப்படும். பிரமமே பழுதையிற்பாம்புபோல் உலகுயிராய்க்காணப்

படுகின்றதெனவிவர்த்தவாதங் கூறும் மாயாவாதிக்கும், பிர மமே பால்தயிரானாற்போல் உலகுயிர்களாய்த் திரிந்ததெனப் பரிணாமவாதங் கூறும் ஏகான்மவாதிக்கும் எள்ளிலெண் ணெயை உவமங் கூறுதல் ஒருவாற்றானும் ஏலாதென்க. மேலும், எல்லாப் பொருள்களுமாய் இறைவன் உளன் என்று தாம் புகன்றவளவானே, அவன் ஒருவனே அங்ஙனம் பல வாயினான், அவனையன்றி வேறேதொரு பொருளும் இல்லை யெனச் சிற்றறிவினர் மயங்கிக் கொண்டுவிடுதலுங் கூடுமெ னக் கருதியே போலும் அடிகளை,

"நிரந்த ஆகாயம் நீர் நிலம் தீ காலாய் அவைஅல்லை யாய்" (கோயிற்றிருப்பதிகம், ௬) என்றும்,

"பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கு ஒளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி" (திருவெம் பாவை, கஅ) என்றும்,

"பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்து அவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே" (பிடித்தபத்து, அ) என்றுந் தெளித்து ரைத்துக், கலப்பினால் எல்லாப்பொருள்களும் எல்லாவுயிர்க ளுமாய் நிற்கும் முதல்வன் தன்மையால் அவற்றின் வேறு தலை நன்கறியவைத்தார். இவ்வாறெல்லாம் அடிகள் அரு ளிச் செய்ததுபோலவே திருநாவுக்கரசுநாயனாரும்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமானனாய் எறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாசமாய் அட்டமூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன்சடையடிகள்நின்றவாறே" (நின்ற திருத் தாண்டகம், க) என எல்லாம் கலப்பினாற் சிவமாய் நிற்றலை

யுணர்த்தியபின், தன்மையால் அவன் அவையெல்லாவற்றி னும் வேறுதலைத் தெரித்து,

"விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணுநிலனுந்
திரிதருவாயுவல்லர் செறுதீயுமல்லர்
தெளிநீருமல்லர் தெரியில்
"அரிதருகண்ணியாளை யொருபாகமாக
அருள் காரணத்தின் வருவார்
எரியரவாரமார்பர் இமையாருமல்லர்
இமைப்பாருமல்லர் இவரே" (பொது, சிவஞானு

மோசை, ௨) என்று தெளித்தருளிச் செய்தமையுங் காண்க.

அற்றேல், உயிர் அணு அணுவாய்க்கெட்டு இறுதியில் இல்லையாய்ப்போம் என்பது புலப்பட அடிகள் "சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றுந் திருப்பெருந் துறையுறைசிவனே" என்றருளிச்செய்தனராலெனின்; இது வும் அடிகளின் திருவுளக்கருத்தை ஆராய்ந்து பாராமை யோடு அச்சொற்றொடர்ப்பொருளின் ஆழத்தையும் உணர்ந் துபாராக் குறையால் நேர்ந்த பிழைபாடாம். இச் சொற் றொடருள்ள செய்யுள்முழுதும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டி அதன்பொருளை ஆராய்வாம்:

"இன்று எனக்கு அருளி இருள் கடிந்து உள்ளத்து
எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்ற நின்தன்மை நினைப்பு அற நினைந்தேன்
நீ அலாற் பிறிது மற்று இன்மை
சென்றுசென்று அணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்துஒன்றும்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஒன்றும் நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை
யார் உன்னை அறியகிற்பாரே" (கோயிற்றிருப்பதி

கம், எ) என்னும் இச்செய்யுள் முதலடிக்கண்நின்ற உவமை யாகிய 'ஞாயிற்றின் எழுச்சி' இச்செய்யுட்கண் உள்ள நுண்

பொருளை விளக்குதற்கருவியாய் நிற்றலின் முதற்கண் அஃது ஆராயற் பாற்று. கதிரவன் கீழ்பாற் றோன்று மறைநிலா இரவில் எங்குந் திணிந்தஇருள் பரம்பி நிற்கின்றது. அவ்விருளில் மக்கள் விழித்திருப்பினுந், தம்மையுங் காணமாட்டுவார் அல்லர், தமக்குப் புறம்பாயுள்ள எதொரு பொருளையுங் கூடக் காணமாட்டுவார் அல்லர்; மற்று ஞாயிற்றினொளி அளவுபடா விளக்கத்தோடுங் கீழ்பால் எழுந்த துணையானே முன்னே பரவிஇருந்த பேரிருள் கட்புலனாகாதாய் மறைந்து போக மக்களுங் கண்ணறிவு துலங்கி எல்லாப் பொருளையுங் காணப்பெறுகின்றனர். எனினும், பகலவன் கீழ்பால் நின்று மேலெழுந்து வானில் தலைக்குநேரே உச்சியில் வருங்காறும் மக்களெல்லாருந் தமக்குப் பக்கத்தே தமது நிழலையுங் காண்கின்றனர்; அப்போது அவர்களுடம்பின் எப்பக்கத்தும் ஞாயிற்றின் ஒளிபடுவதில்லை; அவ்வொளி ஒருபக்கத்தே மட்டும் பட மற்றொருபக்கம் நிழலுடையதாகவேயிருக்கின்றது; ஆயினும், கதிரவன் கிழக்கே தோன்றுங்கால் மிகநீண்டு காணப்படும் மக்களுடம்பின் நிழலானது, அவன் மேன்மேல் எழஎழத் தானும் வரவரத் தேய்ந்து தேய்ந்து சிறுத்துக் கொண்டே போகின்றது. பின்னர்த் தலைக்குநேரே வான் உச்சியில் அவன் வந்த துணையானே, அவனது பேரொளிமக்கள் உடம்பெங்கும் பட்டுமிளிர அவரது உடம்பின் நிழல் ஒருசிறிதும் இல்லையாய் ஒழிகின்றது. இவ்வளவுங் கதிரவன் உச்சிப்போதில் வருந்துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சியாம். இந்நிகழ்ச்சியை இனி இவ்வுலகத்தில் இவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கும்போதே இறைவன் திருவருட்பேற்றை எய்தி, விரைவில் அவனோடு இரண்டறக் கலக்கப் போகுந் தூயஉயிரின்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சியோடுபொருத்திப்பார்த்தல்வேண்டும். இவ்வுலகத்தில் உள்ளஞான்றே தூயதான உயிரின் முன் இறைவன் சொல்லொணா அருளொளியோடு தோன்றுதலும், இதற்குமுன் அவ்வுயிரின் அறிவுக்கண்ணைப் பொதிந்

திருந்த ஆணவமலவல்லிருள் பெம்பான்மையும் மறைந்து போக அவ்வருளொளியின் உதவியால் அவ்வுயிர் தன்னையும் தன்னிறைவனையும் ஏனையெல்லாப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளையுங் காணவல்லதாகின்றது. அங்ஙனமாயினுந் தான் உடம்போடு கூடிநிற்றலால், அவ்விறைவனொளி மேலெழுந்து தன்னுயிரில் முழுதுந் தோயுங்காறுந், தன்னுடம்பாகிய மாயாமலத்தை யும் அதன் வாயிலாகவரும் இருவினையாகிய நிழலையுந் தன்னொரு பக்கத்தே காணுநிற்கும். மற்று இறைவனொளி மேன்மேல் எழ எழ இருவினையாகிய நிழலும் அணுவணு வாய்த் தேய்ந்து கொண்டேவருமாகலின், பின்னர் அவ் வொளி அவ்வுயிரின் நேர் உச்சியில் வந்தவுடனே அவ் வினை நிழல் முற்றும் அற்றுப்போக, இறைவனது அருளொளி அவ்வுயிரின் எம்மருங்கும்பட்டு மிளிராநிற்கும். இவ் வியல்பினைப் பின்னும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாலும் விளக்கு வாம். தூயதொரு பளிங்குக் கண்ணடியை ஒருமாளிகையின் மேன்முற்றத்தின் நடுவே வைத்து அதனைச்சூழச் சிவப்பு மஞ்சள் நீலம் முதலான பலநிறங்களுடைய மலர்களை வைத் திடுக. ஒளியில்லாத இராக்காலத்தே அவை இங்ஙனம் வைக் கப்பட்டாற், பளிங்கின் விளக்கமும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள மலர்களின்நிறமும் சிறிதும் புலனா. மற்றுக் கதிரவன் கீழ்பால் எழுந்தவளவானே இருள் மறைந்து போகாநிற்கும்; போகவே, பளிங்கின் விளக்கமும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள மலர்களின் வடிவும் நிறமும் அவை அதன்கட்டோன்றும் எதிர்த் தோற்றமும் எல்லாம் ஒருங்கே காணப்படும். இன் னுங், கதிரவன் கீழ்பாலிருந்து வானுச்சியிற் சிறிது சிறிதா ஏறுந்தோறும், அப்பளிங்கினுட்டோன்றும் மலர்க ளின் வடிவும் நிறமும் சிறிது சிறிதாக்குறைந்து கொண்டே வந்து, கடைப்படியாகக் கதிரவன் அப்பளிங்குக்கு நேர் உச் சியிற் சேர்ந்தவுடனே, அவை முற்றுந் தோன்றுவாய் ஒழிய, அப்பளிங்கு முழுதுங் கதிரவன் ஒளிவடிவாயே

காணப்படும். பல்வகை வடிவும் நிறமும் உடைய அம்மலர்கள் அப்போது அப்பளிங்கின் மருங்கேயிருந்தும், அவற்றின் அவ்வடிவும் நிறமும் அதன்கட் சிறிதுந் தோன்ருு; அப்பளிங்கின் இடமெல்லாம் முழுதும் பகலவனெளியாற் கவரப்பட்டபடியாகவே இருக்கும். இந்நிலையிற் கதிரவனும், கதிரவனெளியால் முழுதுங் கவரப்பட்ட பளிங்கும், அப்பளிங்கின்பக்கத்தே பல்வேறுவகைப்பட்ட மலர்களும் உள்ளனவேயல்லாமல், அவற்றுள் ஒன்றுபினும் இல்லாதொழிந்ததின்று. காலைப்பொழுதிற் பளிங்கினுட் பகலவனெளியோடு விரவித் தோன்றிய அம்மலர்களின் வடிவும் நிறமும், உச்சிப் பொழுதில் அதன்கட் காணப்படாவாய்ப் போகப் பகலவன் ஒளியே அதன்கண் முழுதுமாய்த்தோன்றும் அத்துணையே வேறுபாடல்லது, முன்னும் பின்னும் அப்பொருள்கள் சிறிதும் இல்லையாய் ஒழிந்தில. இந்நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பவே இறைவனது அருட்பேற்றின் நின்ருர் நிலையும் உள்ளதென அறிதல் வேண்டும். இறைவனருளாற் பற்றப்பட்டார்க்கு ஆணவ இருள் ஒழிந்ததாயினும், அவ்வருள் விளக்கம் முறுகி அவர் மாட்டு முனைக்குங்காறும், உடம்பும் அது வாயிலாகவரும் இருவினைகளும் அவர்க்கு உளவாம். அங்ஙனம் அவை உளவாயினும், பகலவன் வானுச்சியில் ஏறுந்தோறும் பளிங்கினுள் விளங்கித் தோன்றும் மலர்களின் வடிவும் நிறமும் அம்முறையே அணு அணுவாய்க் குறைந்துகொண்டு வந்து, அவன் நேர் உச்சியில் வந்தவளவானே அவைமுற்றும் அதன்கட் காணப்படுதல் இல்லையாய் ஒழிதல்போல, இறைவனதருள் விளக்கம் முதிருந்தோறும் முதிருந்தோறும் அவ்விளக்கம் மிகப்பெறுவார்க்குள்ள மாயை வினைகளின் பற்றும் அம்முறையே அணு அணுவாய்த் தேய்ந்து, பின் அவ்விளக்கம் அவருயிரை முழுதுமாய்க் கவர்ந்து அதனைத் தன் வடிவாக்கிய துணையானே அப்பற்றும் அவர் பால் முற்றும் இல்லையாய் ஒழியும். இவ்வாறு அணு அணுவாய்த் தேய்ந்தொழி

வது மாயை வினைகளின் பற்றேயல்லாமற் பிறிதன்றென்பது மேற்காட்டிய உவமையானும் நன்குவிளங்கும். அங்ஙனம் அருட்பேறு ஒன்றே யுடையராய் அடியார்நிற்கும் அவ் வீட்டுநிலையிற் கடவுளும் உண்டு, அவனருளைத் தலைக்கூடி நிற்கும் அடியாரின் உயிரும் உண்டு, அவரைப் பற்றாதொழிந்துநிற்கும் மல மாயை வினைகளும் உண்டு; முன்னெல்லாம் உயிரைப் பற்றிநின்ற அம்மும்மலப் பிணிப்புவிட்டு உயிர் முதலவன் அருள் வடிவாய்த், தன்கண் அவ்வருளை முனைத்துநிற்கத் தான் அதன்கட் பிரிவற நின்று பேரின்பம் நுகர்ந்திருக்கும் அத்துணையே அதன் முன்னிலைக்கும் பின்னிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடாமல்லது பிறிதில்லை யென்பது அறிந்துகொள்க. அருளாற் பற்றப்பட்டு முன்னரே ஆணவ மலங் கெடப்பெற்றூர்க்குப், பின்னர் அணு அணுவாய்த் தேய்ந்து கெடுவது அவ்வாணவச் செயலை இன்னுந் தம்முட் சிறிது கொண்டுநிற்கும் மாயை வினைகளின் பற்றேயாதலும், அப்பற்று அறவிடுதற்பொருட்டே உயிர் தான்வேறு இறைவன் வேறெனஇரண்டாய் முனைத்துக் காணுது அவ்விறைவனருளோடு ஒற்றித்து நின்று அதுவாய்க் காணுதலும் ஆகிய வீடுபேற்றின்கண் நிகழும் இந்நுண்ணிய இயல்புகளை ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனுர்,

" அவனே தானே யாகிய அந்நெறி
ஏக ஞகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னேடு வல்வினை யின்றே" * என்னுஞ்

சூத்திரத்திற் குறைத்த பொழிப்பானும், ஆண்டு

" நாமல்ல இந்திரியம் நம்வழியின் அல்லவழி
நாமல்ல நாமும் அரனுடைமை-ஆமென்னின்
எத்தனுவின் நின்றும் இறைபணியார்க்கில்லைவினை
முற்செய்வினையுந் தருவான் முன்" என்றும்,

* சிவஞானபோதம், ௧௦-ஆம் சூத்திரம

"இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்-பின்செய்வினை
மாயையுடனில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே
ஆபவதனால் உண்ரும் அச்சு" என்றும் அருளிய திரு

வெண்பாக்களானும் அறிந்து கொள்க. இவ்வாறு இறைவனருள்வழி பொன்றிலேயே யுறைத்து நிற்பார்க்குத், தமக்குப் புறத்தேயுள்ள புறப்பொருளுணர்வும், தம்மோடு உடனாய் நிற்குந் தமதுஉடம்பைப் பற்றிய வுணர்வும், தமக்கு அகக்கருவிகளாய் நிற்கும் மனம் முதலியவற்றைப் பற்றிய வுணர்வும், இறுதியிற் றான் ஒருபொருள் எனத் தன்னைப்பற்றிய வுணர்வும் நிகழாமல் ஒருங்கே கெட்டொழிய வேண்டுதலின், மல மாயைவினைகளின் பற்று ஒழிகின்றுழியே அவற்றோடு உடனாய் நிகழும் இவ்வுணர்வுகளும் அணுவணுவாய் ஒழியுமென்பது பெற்றாம். இவ்வியல்பு, அடிகளே

"வான்கெட்டு மாருதம்மாய்ந் தழல் நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்டலின்றிச்சலிப்பறியாத்தன்மையனுக்கு (ய்
ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென் னுள்ளமும்போ
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

என்று* அருளிச் செய்தவாற்றானுந் தெளியப்படும். முடிந்த வீட்டு நிலைக்கண் நிகழும் இம்முடிந்த நிகழ்ச்சியை அறிவுறுத்துதற் கன்றே தெய்வத் திருமூலரும்,

"தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்து நீடு
ஊனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்
வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்தபின்
நானும் அழிந்தமை நான் அறியேனே" என† இதனை

முடிந்த முடிபாய் வைத்து இறுதிக் கண்ணதான ஒன்பதாந் தந்திரத்தில் ஓதினார். இங்ஙனமெல்லாம் புறப்பொருள் அகப்பொருள்களிற் சென்றவுணர்வு அற்றுத் தூய்தான உயிர்

*திருவாசகம், திருத்தெள்ளேணம், கஅ. †திருமந்திரம், உ௯௩௪.

இறைவனைத் தலைக்கூடுதலை இறைவனடியைத் தலைக்கூடுதலாகவேவைத்து அதற்கடுத்த

"இருளும் வெளியும் இரண்டையும் மாற்றிப்
பொருளிற் பொருளாய்ப் பொருந்த உள்ளாகி
அருளால் அழித்திடும் அத்தன் அடிக்கே
உருளாத கன்மனம் உற்றுநின்றேனே" என்னுஞ் செய்யுளுள்ளும்* நன்கு விளக்கியருளினர். இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் இம்முடிந்த வீடுபேற்றினை இறைவன் திருவடிப்பேருகவே சைவசித்தாந்தத் தொல்லாசிரியரான திருமூலரும் சைவசமயாசிரியருங் கூருநிற்க, இதனை ஒருசிறிதாயினும் நுணுகியுணரமாட்டாத 'தமிழ் வரலாறு உடையார்' திருவடிப்பேறென்றே சைவசமயாசிரியர் வேண்டியதாமென்றும், சிவமாதலாகிய பேறு மாயாவாதம் பற்றியெழுந்ததொன்ருகலின் அதனைத் தம்மேல் ஏற்றிச் சொல்லிக்கொண்ட மாணிக்கவாசகர் ஏகான்மவாதவாடை வீசப்பெற்ருரென்றுந் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாங் கூறி இழுக்குற்ருர்.

தூய்தானவுயிர் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்தவழி, இதற்குமுன் தன்மாட்டு நிகழ்ந்த புறப்பொருளுணர்வு அகப்பொருளுணர்வு முற்றும் அவிந்துவிட, இறைவனதுணர்வு ஒன்றுமே தன்னகத்துத் தலையெடுத்துநிற்கத் தன்னுணர்வு அதனுள் அடங்கி அதன்வடிவாய் உரைவரம் பிகந்த பேரின்பப் பெருக்கிற்படிந்து வயங்காநிற்கும். அங்ஙனம் நிற்குங்கால், தூய்தான அவ்வுயிர் தன்முதல் ஒருசிறிதுங் கெடாமலே இருக்கும். இவ்வுண்மை தெரித்தற்கே,

"முத்திதனில் மூன்று முதலும் மொழியக்கேள்
சுத்த அநுபோகத்தைத் துய்த்தல்அணு-மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்தலிறை யித்தை விளைவித்தல் மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள் அப்பா" என்று† அருட்செல்

---

* அதுவே, உகஙஉ. † உண்மைவிளக்கம், ௫க.

வரான மனவாசகங்கடந்தாரும் அருளிச்செய்வா ராயினர். புறப்பொருள் அகப்பொருள்களோடு ஒருங்கியைந்து அவற்றின்வழித் தோன்றும் உணர்வில் உறைத்து நிற்குங்கால், உயிர் அங்ஙனம் உணருந் தன்னையும் தனக்குள் நிற்குந் தலைவனையும் உணரமாட்டாதாய் அப்புறப்பொருள் அகப்பொருளுணர்வாயே நிற்றல்போல, அது தான் இறைவனருளிற் றோய்ந்து அவ்வருளுணர்வாயே நிற்குங்காலும் அவ்வருளுணர்வாய் நிற்குந் தன்னை யுணராதாய்த் தன்னை ஊடுருவி நிற்கும் முதல்வனுணர்வாயே நிற்குமென்க. உலகின் வழிப் பதிந்த உணர்வோடு நிற்கும் உயிர்க்குச் சிவம் விளங்காது; சிவத்தின்வழிப் பதிந்த உணர்வோடு நிற்குந் தூயஉயிர்க்கு உலகந் தோன்றாது; இங்ஙனம் இருதிறப்பட்டு நிற்கும் உயிரின்நிலை,

"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்" என்று* ஆசிரியர் திருமூலநாயனார் ஓதினமைகொண்டு தெற்றென அறியப்படும். இன்னும், இதனை நாடோறும் எல்லார்க்கும் நிகழும் நிகழ்ச்சி யொன்றானும் விளக்கிக்காட்டுதும். நறுமணங் கமழுந் தித்திப்பான தேனை ஒருவன் நன்கு சுவைத்துப் பருகுகின்றுழி, அவனது உணர்வெல்லாம் அதன் இன்சுவையில் ஒன்றுபட்டு அச்சுவைவடிவாய் நிற்றலைக் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? அந்நிலையில் அவன் அச்சுவை யுணர்வு ஒன்றாயே நிற்பதன்றி, அதனைச் சுவைக்குந் தன்னையாவது, ஏனைப் பிறபொருள்களையாவது, முழுமுதற் கடவுளையாவது பிரித்துணர மாட்டுவான் அல்லன்; அச்சுவையுணர்வு ஒன்றாயே நிற்றல்பற்றி உயிராகிய தானும் இல்லாது ஒழிந்திலன்; அந்நிலையில் தான் ஒருவன் உளனாய் இருந்தும் தன்கட்பிறந்த

* திருமந்திரம், உஉ௬0.

அச் சுவையின்பத்திற் படிந்து, அவ்வின்பவுருவாயே நிற்ப
னாயினன்; இச் சிற்றின்ப நிகழ்ச்சிக் கண்ணும், அவனுக்கு
அந்நேரத்திற்கு முன்னிருந்த மற்றைப்பொருள் உணர்வு
கண்மட்டும் அணுவணுவாய்த் தேய்ந்து காணப்படாமற்
போயினவேயல்லாமல், அவ்வின்பத்தைநுகரும் அவன் அணு
வணுவாய்த் தேய்ந்து இல்லாத வெறும் பாழாய்ப் போயினா
னல்லன்; எல்லாரிடத்தும் நேரே காணப்படும் இந்நிகழ்ச்சி
யோடு ஒப்பவே, பெயராப்பேரின்ப முதல்வனோடு தூய்தான
உயிர் ஒன்றுகூடிய வழியும் தான் அவ் வின்பவுருவாய் ஏனை
யெல்லா வுணர்வுகளையும் அறவேவிட்டு அருளுணர்வாய் நிற்
குமல்லாமல், தன் முதல்கெட்டு இல்லாத வெறும் பாழாய்ப்
போகாதென்றும் அறிந்துகொள்க.

அல்லதூஉம், எம் அறிவால் அறியப்படும் எவ்வகைப்
பொருளும் இல்லாத வெறும்பாழாய் ஒழிதல் எஞ்ஞான்றும்
இல்லை. அறிவில்லாத பருப்பொருள்கள் அணுவணுவாய்ப்
பிரிந்து ஐம்புலனுக்குந் தெரியாமல் மறைதலும், பெயர்த்தும்
அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிப் பல்வேறு உருக்
களாக ஐம்புலன்களுக்குத் தோன்றுதலும் ஆகிய இருவேறு
நிலைகளை மாறிமாறி எய்தும் அத்துணையேயல்லாமல் அவை
களும் இல்லாத வெறும் பொய்ப்பொருள்களாய் ஒழிதல்
எஞ்ஞான்றும் இல்லை. அறிவில்லாத பருப்பொருள்களே
பாழாய் ஒழிதல் இலாதாயின், அறிவுருவினதாய் இடத்தா
னுங் காலத்தானும் வரையறுக்கப்படாத தாம் உயிர் இல்லாத
வெறும் பாழாய் ஒழிதல் யாங்ஙனம்? இற்றை ஞான்றை
இயற்கைப்பொரு ணூலாரும் எதொரு பொருளும் என்றும்
இல்லா வெறும் பொய்யாய்ப்போதல் எக்காலத்தும் இல்லை
யென்று கட்டுரைத்து விளக்குவர்.

ஆகவே, "இன்று எனக்கு அருளி இருள் கடிந்து உள்
ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்றநின் தன்மை"
என்பது 'நின் திருவருளைப் பெறுந்தகுதிவாய்த்த இக்கா

லத்து எனக்கு நின் அருளைவழங்கி, அங்ஙனம் அதனை வழங்குகின்றுழியே என்னைப் பொதிந்த ஆணவ இருளையுந்துரந்து பளிங்கினுள் நிழலைச் சிறிது சிறிதாக் குறைத்துப் பின் அதனை இல்லையாக்கி வான்மேல் எழாநின்ற ஞாயிற்றையொப்ப, என் னுள்ளத்தின்கண் விளங்கித் தோன்றாநின்ற நின் இயல்பினை' எனவும், "நினைப்பு அற நினைந்தேன்" என்பது 'என்னுள்ளும் புறம்புமாகிய எல்லா இடங்களினும் நிறைந்துநிற்கும் நின்னை, இதற்குமுன் னெல்லாம் புறத்தே நிற்குமவனாக மட்டுங் கருதி முன்னிலைப்படுத்து என்னின் வேறாய் வைத்து யான் நினைந்துவந்ததுபோ லில்லாமல், அங்ஙனம் வேறாய்க்காணும் நினைப்பு முற்றும் ஒழிய, என்னுள் நீயும் நின்னுள் யானுமாய் நிற்கும் அப்பிரிவில்லா நிலையின் இயல்பினை நின் திருவருளாற் கண்டு கொண்ட இக்காலத்தே நின்னருள் வழிநின்ற உணர்வினேனாய் நின்னை நினைப்பேனாயினேன்; அங்ஙனம் நினைந்த வளவானே' எனவும், "நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே" என்பது, 'உரைப்பரும் விளக்கத்தினையாய்த் தோன்றி என்னை நின்வண்ணமாக்கிய உன்னையல்லாமல், மாயை வினைகளுள் வேறு எதும் இல்லாதாய், அதுதானும் அதுதன்னைப் பற்றியவுணர்வும் அணு அணுவாய்க் கழிந்து கழிந்து தேய்ந்து தேய்ந்து போக, எஞ்சி நிற்பது நின்னுணர்வு ஒன்றேயாம், திருப்பெருந்துறையில் விளங்கி யெழுந்தருளிய சிவபெருமானே' எனவும், "ஒன்றும் நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை யார் உன்னை அறியகிற்பாரே" என்பது 'நின் திருவருட் பரப்பில் அடங்கிக்கிடக்கும் மும்மலங்களும் உயிர்களும் என்னும் இவற்றின் இயல்பு அறியாமையுஞ் சிற்றறிவுமா யிருத்தலின் என்றும்நுண்ணிய அறிவுப் பேரொளியாய் வயங்கும் நீ அவை அவ்வாறு நின்னுள்ளிருத்தல் பற்றி அவற்றுள் எதும் ஆவாய் அல்லை, எல்லாவற்றிற்குங் களைக

ணுய் நிற்கும் நின்னையல்லாமல் அவற்றுள் ஏதுந் தாமாகவே தனித்துநிற்க வல்லதாதலும் எஞ்ஞான்றும் இல்லை, மும் மலக் கட்டில் நிற்கின்ற எல்லையில் நின்னைத் தம்மின்வேருய் வைத்து முன்னிலைப்படுத்துக் காண்பார்க்கு அவர் காணும் அக்காட்சியினுள்ளாகவே நீ மறைந்திருத்தலின் அவர் நின்னைக் காண்டல் இயலாது, இனி அம் மும்மலக்கட்டின் நீங்கி நின் திருவடிப் பேறெய்தி நின்னருள்வழிநின்று பேரின்பந் திளைத்து நின்னுணர்வினராய் நிற்பார்க்கும் அந்நிலையில் நீ வேறு தாம்வேருய் நின்று காண்டலும் இயலாது, இங்ஙனம் இவ்விருவகை நிலைகளின் நிற்பவரன்றிப் பிறர் இன்மையின், இந் நிலையினுள்ளார் எவர்தாம் நின்னை அறியமாட்டுவார்!' எனவும் பொருள்படுதல் காண்க.

இவற்றுட் 'சிவவுணர்வாய் நிற்றல்' என்பது மலம் மாயை வினை உயிர்கள் என்பவற்றுள் ஒன்றனிடத்தும் ஒரு தினைத்துணையும் நினைவுசெல்லாமற் றன்னையும் நினையாமற், சிவம் ஒன்றையே நினைந்தபடியாய் நிற்றல். உயிர் எப்பொருளை நினைந்தாலும் அப்பொருளின் இயல்பினைத் தான்பெற்று அவ்வுருவாய் நிற்குந் தன்மைத்தாகலின், அது சிவத்தை நினைந்து அந்நினைவு ஒன்றிலேயே உறைத்து நிற்க நிற்க, அது சிவத்தினியல்பைப் பெற்று அவ்வுருவாய் நிற்பதாகின்றது. இஃது இவ்வாறு சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைத்தாதல் பற்றியே ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனர் உயிரினியல்பை நீரினியல்போடு ஒப்பிட்டு,

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்தற்றாகும் மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு" என்றும்*, தாயுமான சுவாமிகள் அதனைப் பளிங்கினியல்போடு ஒப்பிட்டு,

"யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீ யுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மையேம் யாம்" என்

* திருக்குறள், சஙஉ.

றும்* அருளிச் செய்வாராயினர்கள். இவ்வுண்மையினையே தெய்வத் திருமூலரும் "திருவடிஞானஞ் சிவம் ஆக்குவிக்கும்" என்று† தேற்றியருளினர். இங்ஙனம் இறைவனியல்பைத் தன்னியல்பாகக் கருதினாலன்றி உயிர் தன்னைப் பொதிந்த மலக்கட்டு அறப் பெறாது. சிற்றினத்தாரோடு சேர்ந்து அவர்க்குரிய களவு கட்குடி சூதுமுதலான தீவினைகளிற் பயின்றான் ஒருவன் அவருள் ஒருவனாகத் தன்னைக் கருதி அவர்க்குரிய இயல்பே தனக்குரிய இயல்பாகப் பிறழ நினைந்திருக்குங்காறும், அவன் அத் தீவினைகளினின்றும் அவற்றால்வருந் துன்பங்களினின்றும் ஒருசிறிதும் விடுபடான். மற்று அவன் தான் படுந்துன்பங்களின் முதல் தான் சேர்ந்த தீயோரின் சேர்க்கையால் வந்ததென்றும், அவரியல்பின் வழியே தன்னியல்பினைச் செலவிடுத்தது குற்றமாமென்றும் உணர்ந்து, அவரின் வேறாகத் தன்னைக் கருதி, அம்மட்டில் அமையாது நல்லார் குழுவிற் சேர்ந்து இனி அவர்தமக்குள்ள சிறந்த இயல்பே தனக்கும் உரியதாகற் பாலதெனக் கடைப்பிடித்து, அவ் விழுமிய இயல்பிற் றன் கருத்தை நிறுத்தி அவ்வண்ணமாய் நின்றக்கால், அவனை முன்னேபற்றிய தீவினைகளும் அவற்றாற் றான்பட்டதுன்பங்களும் அவனைமுற்றும் விட்டுப்போக, அவன் பின்னர்த் தான் சேர்ந்த நல்லாரியல்பே தன்னியல்பாய்க் கொண்டு அதனால் வரும் நல்லின்பத்திற் படிந்திருத்தல் காண்டுமன்றே! அதுபோலவே, உயிர் தான் கட்டுண்டிருந்த ஆணவம் மாயை வினை என்னும் மும்மலப் பிணிப்பு அற்று நீங்கும் பொருட்டு, அவற்றினியல்போடு ஒன்றுபட்டு நில்லாது, சிவத்தினியல்போடு ஒருமித்து அதுவே தானாய் நிற்கும் நிலையில் இடையறாது பழகுதலே செயற்பாற்று; இவ் விடையறாப்பழக்கம் ஏறியபின் உயிரைப் பற்றிய மலத்தினியல்பு விட்டுப்போக உயிர் சிவத்தினியல்பாய் நிற்கும்; மலம் அறுதற்பொருட்டுச

* ஆகாசபுவனம் சிதம்பாரகசியம், ௧அ. † திருமந்திரம், ௧௰௬௮

செயற்பாலதாகிய இப்பழக்கத்தினையே ஆசிரியர் திருமூல நாயனாரும்;

" தானவனாகுஞ் சமாதி கைகூடினால்
ஆன மலம் அறும் அப்பசுத்தன்மைபோம்" என்று * நன்கருளிச் செய்தனர். இனி, இங்ஙனஞ் சிவத்தினியல்பைத் தன்னியல்பாய்க் காணுங் காட்சியையே வடமொழி உபநிடதமறை 'சோகம்பாவனை' எனவும், சித்தாந்த மாமறையாகிய ஆகமநூல் 'சிவோகம்பாவனை' எனவுங் கூறுமென்பது தெரிப்பார், அவரே,

" மன்னிய சோகமாம் மாமறை யாளர்தம்
சென்னியதான சிவோகமாம் ஈதென்ன
அன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொருள்
துன்னிய ஆகமநூலெனத் தோன்றுமே." எனவும் † அருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை முடிபை எவரும் விளக்கமாய்த் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டே மிகத்தெளிவான தமிழில்,

"யாதொன்று பாவிக்க நான் அதுவாதலால் உன்னை
நானென்று பாவிக்கின் அத்துவிதமார்க்கம் உறலாம்
ஏது பாவித்திடினும் அதுவாகி வந்து அருள்செய்
எந்தை நீ குறையும் உண்டோ" என்று ‡ தாயுமான அடிகளும் அருளிச் செய்தனர். உயிர் இவ்வாறு சிவமாந் தன்மையைப் பெறுதலுக்கு ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார் 'கருடத்தியானம்' பண்ணி அரவின்நஞ்சு தீர்ப்பானை உவமையாகவுமெடுத்துக் காட்டிக்;

" கண்டதை அன்றன் றெனவிட்டுக் கண்ட சத்தாய்
அண்டனை ஆன்மாவில் ஆய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த
ஊனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனின் ஒண் கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றான்" என்று ¶ அவ்வியல்

* திருமந்திரம், உ௫உ௦. † உ௪௦௫. ‡ எங்கு நிறைகின்ற பொருள், ௫. ¶ சிவஞானபோதம்.

பைத் தெற்றென விளக்கினமை காண்க. புறத்தே காணப் படும் எருவையின் (கருடனின்) வடிவோடு ஒத்ததொரு மந் திர உருவினை மனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு, அவ்வுருவி லேயே தன் கருத்தினை நாட்டி அதனை அவ்வண்ணமாக்கிப் பயின்ற மந்திரகாரன், பின் அரவு தீண்டப்பட்டான் ஒரு வனை அம்மந்திரவுருவில் நின்று நோக்கிய வளவானே அவற் கேறிய நஞ்சுநீங்கிப் பிழைத் தெழுதல்போல, மும்மலமா கிய நஞ்சுஏறிய உயிர் அம் மலப்பகையாகிய சிவத்தினியல் பை நினைந்து அதிற்றன் கருத்தை நிறுத்தி அவ்வண்ணமாய் நின்றவளவானே, அங்ஙனம் முனைத்த சிவத்தினியில்பிற்கு முன் மலத்தினியல்பு நிற்கமாட்டாதாய் வலிமடங்கி யொழிய உயிர் சிவமாயேநிற்குமென்பதுதெளிவுறுத்தப்பட்ட தாயிற் று. உயிர் தன்னால்நினைக்கப்பட்டபொருளினியல்பைப்பெற்று அவ்வண்ணமாய் நிற்குமாற்றை இஞ்ஞான்றை மனநூலா ரும்* நாடோறும் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள் எண்ணிறந் தவற்றை எடுத்துக்காட்டி நன்கு விளக்குவர். இவ்வாறெல் லாம் முன்னர் மலங்களோ டொருங்குசேர்ந்து அம்மலத்தி னியல்பைப் பெற்றுநின்றதூஉம், பின்னர்ச்சிவத்தோடொன் று கூடி அச்சிவத்தினியல்பைப் பெற்றுச் சிவமாய் நிற்ப தூஉம் உயிரேயல்லாமல், இயல்பாகவே மலங்களின் நீங்கிநின் று மலத்தாற் பற்றப்பட்ட உயிர்களை முத்தொழிற்கட் படுத் துப் புனிதமாக்கிவருஞ் சிவம்அன்றாகலான், முழு முதற் சிவமே மலங்களாற் பற்றப்பட்டு உயிராயிற்றென்பாருரை யும், உயிர் மலங்களிற் றீர்ந்தவழி அம்முழு முதற் சிவமே யாமல்லது உயிரென்று ஒரு தனிமுதல் இல்லையென்பாருரை யும் உண்மைக்கு மாறான பொய்ம்மையுரைகளாமென்றொழி க. இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், இவ்வுண் மையின் பரப்பெல்லாம் எமது 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி' யிற் கண்டு கொள்க.

*Psychologists such as Myers, W. James, T. J. Hudson, etc.

மேலும், தம்மைப் பிணித்த பசுத்தன்மை பாசத்தன்மைகளை அறுத்து இறைவன் தனது திருவடிக்கண்ணே தம்மைப் பிணிப்பித்துக் கொண்ட வாற்றினையும், அவ்வாறு செய்த அதுவே தம்மைச் சிவமாக்கியாண்டமை யாதலையுந் தெளித்து அடிகளே.

“பத்திமையும் பரிசும்இலாப் பசு பாசம் அறுத்தருளிப்
பித்தன் இவன் என என்னை ஆக்குவித்துப் போாமே
சித்தமெனுந் திண் கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே”

எனவும்,*

“சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே” எனவும்† அருளிச்செய்தமைகாண்க. அங்ஙனம் உயிர் சிவமாக்கப் பட்ட வழியும், அஃது இறைவனைப் போலப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னுந் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதாய், இறைவனது திருவடிப் பேரின்பத்திற் றிளைத்தபடியாய் ஆண்டவனுக்கு அடிமையாகவே நிற்கப்பெறுமென்னும் உண்மை, “சிவம் ஆக்கி” என்றதனோடு அமையாது “என்னை ஆண்ட” என மேலும் இருசொற்றலைப்பெய்து, ஆண்டும் அவற்குத் தாம் அடிமைத் திறம்பேணிக்கிடக்கு மியல்பினை அடிகள் அருளிச் செய்த வாற்றால் நன்குபுலப்படும். இது சைவசித்தாந்தக் கொள்கையேயாதல், சிவஞானபோத முதனூலாசிரியராகிய மெய்கண்டதேவநாயனார்,

“ஒன்றலா, ஈறேமுதல் அதனின் ஈறலா ஒன்றுபல
வாறே தொழும் பாகும் அங்கு”‡ என்றும்,
“அவை அவன் அன்றில்லைப் பொன்னொளிபோல் ஈசன்
அவை உடைமை ஆளாம்நாம் அங்கு”|| என்றும் இரு

* திருவாசகம், கண்டபத்து, எ. † அச்சோப்பதிகம் க. ‡ சிவஞானபோதம், க, ந. || அதுவே, உ, சு.

கால்ஒதி முடிந்த வீடுபேற்றின்கண்ணும் உயிர் சிவத்திற்கு அடிமையேயாமியல்பினை வற்புறுத்தியவாறுபற்றி உணர்ந்து கொள்க. வீடுபேறெய்திய உயிர் திருவருளின்ப நுகர்ச்சி யொன்றற்கே உரித்தாமல்லது, அஃது ஆண்டு இறைவற் குரிய ஐந்தொழிலுஞ் செய்யமாட்டாமை ஆசிரியர் மெய் கண்டதேவ நாயனுர்க்கு முதன்மாணுக்கரான அருணந்தி சிவனர்,

"செம்பிரத குளிகையினுற் களிம்பற்றுப் பொன்னுய்ச்
செம்பொனுடன் சேரும் மலஞ்சிதைந்தாற் சிவன்
நம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போல் அல்லன்
நற்குளிகை போல அரன் நணுகும்மலம் போக்கி
அம்பொன் அடிக்கீழ்வைப்பன் அருங்களங்கம் அறுக்கும்
அக்குளிகை தானும் பொன் ஆகாதாகும்
உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிகளுக் குரியன்
உயிர்தானுஞ் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்
தே"* என்று அருளிச்செய்தமையாற்றுணியப்படும் என்க.

ஈண்டுக்காட்டியவாற்ருல், 'சிவமாதல்,' 'சிவமாக்குதல்,' 'அணு அணுவாய்த்தேய்ந் தொன்ருதல்,' 'பேதமின்மை,' 'அத்துவிதம்' என்னுஞ் சொற்றொடர்களைக் கேட்டதுணை யானே அவற்றின் உண்மைப்பொருளை ஆராய்ந்து பாரா மலும், அவை தம்மை வழங்கிய ஆக்கியோன் கருத்து இது வென ஓராமலும், அவை தமக்கு மெய்ப்பொருளுரைத்த தொல்லாணை நல்லாசிரியர்களாகிய தெய்வத்திருமூலர், மெய் கண்டதேவர் என்னுஞ் சான்ருேர் திருமொழிகளை ஒரு பொருட்படுத்தாமலும், மாயாவாதவழி யொன்றையே மெய் யெனத்தேறிய தமதுமயக்கவறிவுகொண்டு இச்சொற்ருெடர் களுக்குமாயாவாதப்பொருளையேற்றி, அவ்வாற்ருல் மாணிக்க வாசகப் பெருமானை மாயாவாதிஆக்க முயன்ற 'தமிழ்வரலா றுடையார்' செயல் அறிஞரார் பெரிதும் அருவருத்தொதுக்

* சிவஞானசித்தியார், கக, ௧0.

கற்பாலதாமெனவிடுக்க. என்று ஈண்டுக்காட்டிய பொருளே "இன்றெனக்கருளி" என்னுந் திருப்பாட்டுக்கு மெய்ப்பொருளாம்; இஃதுப்பொருட்டாதல் பற்றியன்றே சைவசித்தாந்த சந்தானசிரியரான உமாபதிசிவனார் தமது சங்கற்பநிராகரணத்தில் "இரண்டாம் பயனெனுந் திருவருள் தெளியிற், 'சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்,' என்றிறையியற்கை யியம்புதல் தகும்" என்றிச் செய்யுளையே எடுத்தோதி யருளிச்செய்தார். தாம் எழுதிய 'தமிழ்வரலாறு' என்னும் புத்தகத்தில் அதன் ஆக்கியோர் எழுத்துப்பிழை சொற்பிழை சொற்றொடர்ப்பிழை பொருட்பிழை முதலியன பொதுள எழுதியமட்டில் அமையாது, தாம் திருவாசகத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டியதொரு மேற்கோளினையுந் "தந்ததென் றன்னைக் கொண்ட துன்றன்னை" எனப் பிழைபட எழுதினர். இம் மேற்கோள் "தந்ததுன் றன்னைக் கொண்ட தென்றென்னை" என்று* இருத்தல்வேண்டுமென்பதை அறியார்போலும்! அது நிற்க.

இனி, ஆகமங்களிற் சொல்லப்படும் ஆணவம் மாயை வினை யென்னும் மும்மலங்களும், 'இருவினையொப்பும்' தேவாரங்களிற் காணப்படாமையால், ஆகமநூல்கள் பரவுதற்கு முன் தேவாரங்கள் பாடப்பட்டனவாமென்றும், 'மும்மலம்,' 'இருவினையொப்பு' என்னும் இவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் திருவாசகத்தின்கட் காணப்படுதலின் ஆகமம் சிறிது பரவத் தொடங்கிய காலத்தேதான் திருவாசகம் பாடப்பட்டதாதல் வேண்டுமென்றும், ஆகமம் பரவியபின் அதிற் சொல்லப்பட்ட 'தீக்ஷை'யை ஆசிரியன்பாற் பெறுதல் அடியார்க்கு இன்றியமையாததாயிற் றென்றும், அவ்வாறு 'தீக்ஷை' பெற்றவர் திருவாதவூரடிகள் ஒருவரேயன்றி ஏனை நாயன்மார் அது பெற்றவரல்லரென்றும், அதனால் அடிகள் ஏனை மூவர்க்கும் பிற்பட்டவராகலா மென்றும் 'தமிழ்வரலாறுடையார்'

* திருவாசகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், ௧0.

தமது கொள்கையினைக் கூறினர்; இங்ஙனங் கூறுகின்றுழித் தாம் உரைப்பவற்றிற் றமக்கே துணிவு பிறவாதவாறுபோல் நெகிழ்ந்துரையாடியும் போனார். ஆயினும், இவர் காட்டிய இவ்வேதுக்கள் பொருந்தாமை காட்டுதும்:

சைவசமயாசிரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாமரு ளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'யில் திருமூலநாயனா ரைக் குறிப்பிட் டிருத்தல் கொண்டும், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் திருவாவடுதுறைக்கு எழுந்தருளியகாலத்து ஆண்டுத் திருக்கோயிலிற் புதைத்து வைக்கப்பட் டிருந்த 'திருமந்திர' நூலினை வெளிப்படுத்தி அந்நூலின் அருமை யும் அதனை ஆக்கிய திருமூலநாயனாரின் பெருமையும் அங் குள்ளார்க்கு எடுத்துரைத்து அந்நூலினை வழங்கவைத்தா ரெனத் தொன்றுதொட்டு வராநின்ற வரலாறுகொண்டும், 'திருமந்திரம்' ஆறும் நூற்றாண்டின் இடையில் இயற்றப்பட் டதொன்றாதலை மேலே விளக்கிக்காட்டினும். காட்டவே' தேவாரங்கள் பாடப்படுதற்கு முற்றொட்டே 'திருமந்திரம், உண்மை பெற்றாம். தேவாரப்பாட்டுகளில் 'மும்மலங்கள்,' 'இருவினையொப்பு' என்பவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் வெளிப்படையாய்க் காணப்படாவிடினும், தேவாரத்திற்கு முந்திய திருமந்திரத்தில் அவை விளக்கமாகச் சொல்லப் பட் டிருக்கின்றன வல்லவோ? "மும்மலம் வாட்டுகை மாட்டா தார்" எனவும் *,

"ஆணவம் மாயையுங் கன்மமும் ஆம்மலம்
காணும் முளைக்குத் தவிடுமி ஆன்மாவும்
தாணுவை ஒவ்வாமல் தண்டுலமாய் நிற்கும்
பேணுவாய் மற்று நின் பாசம் பிரித்தே" எனவும் †

ஆசிரியர் திருமூலர் பலவிடத்துங் கிளந்தோதுதலின், திரு மூலர்க்கு முன்னரே மும்மல இயல்புகளும் அவற்றின் பெயர் களும் வழங்கினமை நன்கு பெறப்படுதலின், தேவாரத்தில்

* திருமந்திரம், சகசுசு. † உககூஉ.

அவை காணப்படாமைபற்றித் தேவாரத்திற்குப்பின் அவை வழங்கத் துவங்கின வென்றல் ஆராய்ச்சியுணர் வில்லார் கூற்றும்.

இன்னும், திருமூலநாயனர் "அநாதி பசு வியாத்தியா கும் இவனை, அநாதியில் வந்த மலம் ஐந்தால் ஆட்டி"* என்று மலம் ஐந்தாதலுங்கூறி, அவ் வைம்மலம் ஆவன:

"ஆணவம் ஆகும் அதீதமேல், மாயையும்
பூணுந் துரியஞ், சுழுத்தி பொய்க்காமியம்,
பேணுங் கனவும் மாமாயை, திரோதாயி
காணு நனவின் மலக்கலப் பாகுமே" † என்பதனல்

இவையேயா மென்பதூஉந் தெளியவைத்தார். இவரைப் போலவே அடிகளும் பலவிடங்களில்,

"மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்" (கீர்த்தித்திருவக வல், ககக) எனவும்,

"மும்மலங்கள் பாயுங், கழுக்கடை" (திருத்தசாங்கம், ச) எனவும்,

"மயக்கமாயதோர் மும்மலப் பழவல்வினை" (திருக் கழுக்குன்றப் பதிகம், எ) எனவும்,

"உள்ளமல மூன்றும் மாய" (பண்டாய நான்மறை, உ) எனவும்,

"மும்மைமலம் அறுவித்து" (அச்சோப்பதிகம், கூ) எனவும் மும்மலங்களை ஓதியதோடு,

"மலங்கள்ஐந்தாற்சுழல்வன் தயிரிற்பொருமத்துறவே" (நீத்தல்விண்ணப்பம், உகூ) என மலங்கள் ஐந்தாதலும் ஒரு வயின் அருளிச்செய்தார். என்வே, ஆணவம் மாயை வினை என்னும் மும்மலங்களில், இடைநின்ற மாயையை இரண்டா கக்கொண்டு ஒன்றைத் 'தூயமாயை,' மற்றென்றைத் 'தூவா மாயை' என வழங்குதலும், உயிர்கள் இம்மைப் பிறவியில் இன்பதுன்பங்களை நுகருங்கால்,உம்மைப் பிறவியிற்செய்தன

---

* உஉங சு. † உஉடுகூ.

வும் அம்மைப் பிறவியிற் செயக்கடவுனமாய வினைகளையும் வினைப் பயன்களையும் அவை தெரிந்து இடையறுத் துன்பத்தின் மூழ்காவாறு, ஆணவமலம் நீங்கும்பதம் வருந்துணையும் அதனோடு உடனாய்நின்று அவ்வுயிர்களின் அறிவுக்கு அவை தோன்றாமல் மறைத்து உதவிவரும் இறைவனருளை அங்ஙனம் மறைக்கு மியல்புபற்றி 'மலம்' என ஒரோவழி வழங்குதலும் அடிகட்கு உடம்பாடாதல் பெற்றாம். பெறவே, மாயையைச் 'சுத்தமாயை,' 'அசுத்தமாயை' எனவும், ஆணவத்தோடுடனாய் நின்று வினை வினைப்பயன்களைத் தோன்றாமல் மறைக்கும் அருளைத் 'திரோதானம்' எனவும் கொண்டு, இவைதம்மை 'ஆணவம்,' 'கன்மம்' என்னும் இரண்டொடு கூட்டி 'மலம்ஐந்து' என்று கொள்ளும் சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடு ஒன்றே திருவாதவூரடிகள் கோட்பாடாகுமல்லாமல், அவ்வாறு ஐந்து மலங்களின் உண்மை கொள்ளா ஏனைச் சமயங்களுள் வேறேதும் அடிகளது கோட்பாடு ஆகாமையும் நன்குபெற்றாம். ஆகையால், அடிகளை மாயாவாதியாக்க முயலுந் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கருத்து ஒருசிறிதும் நிரம்பாதென விடுக்க.

இனித், தேவார காலத்திற்குமுன் ஆகமங்கள் பரவி வழங்கினவல்ல வென்ற கூற்றை ஆராய்வாம். தேவாரத்தில் ஆகமத்தைப் பற்றிய குறிப்புச் சிறுபான்மையுண்டென்று உடன்பட்டவர், அச் சிறுபான்மைபற்றி அதன் வழக்கமும் அஞ்ஞான்று சிறுபான்மைத்தாதல் வேண்டுமென்று கருதுகின்றார். தேவாரத்தில் ஆகமக்குறிப்புக் காணப்படுதலால் தேவாரகாலத்திற்கு முன்னரே ஆகமம் உண்டென்பது பெறப்படும். திருவிற்கோலத் திருப்பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் "தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம், வகுத்தவன்" என்று அருளிச்செய்திருத்தலே அதற்குச் சான்றாம். இவ்வுண்மை பெறப்பட்டபின், தேவாரகாலத்திற்குமுன் ஆகமங்கள் பரவிவழங்கிய துண்டோ இல்லையோ

எனஆராய்ந் துறுதிப்படுத்தல்வேண்டின்,தேவாரத்தில் அது பற்றிக்காணப்படுஞ் சிறுபான்மைக்குறிப்பு ஒன்றேகொண்டு அம் முடிபுக்குவாராமல், வேறு பழையநூல்களிற் காணப் படுங் குறிப்புகளேயுஞ் சான்ருகக் கொண்டே அம்முடிபினைக் காட்டல்வேண்டும். தேவாரத்திற்கு முற்பட்டுக் கி-பி ஆரும் நூற்ருண்டின் இடையில் இயற்றப்பட்டதென மேமேல காட் டப்பட்ட திருமந்திர நூலின் இடையே ஐந்தாந்தந்திரத்தில்,

"ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு,
மோகமில் நாலேழும் முப்பேத முற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையொன்
ருக முடிந்த அருஞ் சுத்த சைவமே" (கசஉகூ) என்று

போந்த திருப்பாட்டால், முதலில் ஒன்பது வகையாய்த் தோன்றிய ஆகமங்களிலிருந்து பின்னர் இருபத் தெட்டாக மங்கள் பிறந்து வழங்கினவென்பது பெறப்படுகின்றது. திரு மூலநாயனர் காலத்தில் இருபத்தெட் டாகமங்கள் வழங்கின வாயின் அவைதம்மைச் சிறுபான்மை வழக்கம் எனக் கூறு தல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆகமம் எனப்பெரிய நூல் ஒன்றே இருந்ததாயின் அதனைச் சிறுபான்மை வழங்கியதெ னக் கூறல் ஒருவாறு பொருந்தினும் பொருந்தும். முதலில் ஒன்பது வகையாயும், பின்னர் இருபத்தெட்டாயும் விரிந்து வழங்கிய சிவாகமங்களேச் சிறுபான்மை வழக்கமுடையன வென்றல் பொருந்துமோ கூறுமின்! திருமந்திர நூலைச் செவ் வனே கற்றறியாதாரே ஆகம வழக்கத்தை நன்குணராமற் றமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பிழைபடக்கூறு நீரராவர். எனவே, அடிகள்,

"மன்னு மாமலை மகேந்திரம் அதனிற்
சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித்தருளியும்" (கீர்த்தித்

திருவகவல், கூ, கO) என்றும்,

"மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்ற ஐம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்" (கீர்த்தித்திரு

வகவல், கக, உ0) என்றும் பலவிடங்களில் அருளிச் செய் திருத்தல் கொண்டு ஆகமவழக்கம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் அவர் இருந்தாரென்பது பெறப்படுமேயன்றி, அதனால் அவர் தேவாரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டிருந்தாரென்பது எட்டுணை யும் பெறப்படாதென்க.

அற்றேல், திருவாசகத்தில் ஆகமங்கள் பலவிடத்துங் குறிப்பிடப்படுதல்போலல்லாமல் தேவாரத்தில் அருகியாண்டோ சில விடங்களில் அவை குறிப்பிடப்படுதல் என்னையெனின்; மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு முற்காலத்தே, கடவுளும் உயிரும் இல்லாத வெறும்பாழெனக் கூறும் 'ஈனயான பௌத்தம்' சான்றோர்க்கும் உலகத்தார்க்கும் இசையாமையின் ஒடுங்கிப்போக, அறிஞர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடியுமாறு சைவசமயக் கோட்பாடுகளைத் தழுவி வகுத்த 'மகாயான பௌத்தமே' யாண்டும் பரவிவழங்கலாயிற்று; அக்காலத்தே தான் 'பௌத்தாகமங்களைப்' போன்ற சைவாகமங்கள் எழுதப்பட்டுப் பௌத்தசமயக் கோட்பாடுகளை மறுத்துச் சைவசமய உண்மைகளை அளவைநூன்முறையால் தொடர்புபடுத்து விளக்குவவாயின; அக்காலத்திற்குமுற் சைவசமயவுண்மைகள்மட்டும் வழங்கினவேயல்லாமல், அவ்வுண்மைகளைத் தடைவிடைகளான் விளக்கி அளவைநூன் முறை வழுவாது விரித்து ஆராய்ந்து காட்டும் நூல்கள் தமிழிலாயினும் வடமொழியிலாயினும் சிறிதும் இருந்தில. ஏனென்றால், உலகத்தாரும் அறிவுடையாரும் கைக்கொண்டொழுகும் உண்மைகளை, அவற்றிற்கு மாறாய்ச் சிலர் தோன்றி அவற்றை மறுத்தாலன்றி, அவ்வுண்மைகளை வழக்குநெறி வழுவாது வினவிடைகளால் விரித்து விளக்கவேண்டுங் கடன் வேண்டப்படாமையால் என்க. கடவுளுண்டு, உயிருண்டு, உயிரைப் பற்றிய மலம் உண்டு, உயிரெடுக்கும் பிறவிகள் உண்டு, அப்பிறவிகள் உலவும் உலகம் உண்டு, மலத்திற் றீர்ந்த உயிர் கடவுளைச் சார்ந்து இன்பநுகர்தலுண்டு என்னும் உண்மைகள்

எல்லா மக்களிடத்தும் இயற்கையே காணப்படுங் கோட்பாடு களாகும்; இவைகளை மறுப்பார் இல்லாத காலங்களில் தோன்றிய நூல்களில் இவ்வுண்மைகள் மட்டுங் காணக்கிடக்குமே யல்லாமல் இவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் காணப்படா. இம்முறைமைக்கு இசையவே, பௌத்தகாலத்திற்கு முற்பட்ட வடநூல் தமிழ்நூல்களில் இக்கோட்பாடுகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் காணப்படுகின்றில. பௌத்தசமயந் தோன்றிக், கடவுள் உயிர் மலம் முதலான மெய்ப்பொருள்களை இல்லாத வெறும்பாழ் என மறுக்கப்புகுந்த பின்னரே, அது கூறும் மறுப்புரைகளை ஆராய்ந்து அவற்றின் உண்மையை நாட்டும் நூல்கள் வடமொழி தென்மொழிகளின் உண்டாயின. பௌத்தகாலத்திற்கு முற்றோன்றிய வடநூல்கள் 'இருக்கு,' 'எசுர்,' 'சாமம்' முதலான மந்திரப் பகுதிகளும் அவற்றின்கட் சொல்லிய வேள்விமுறைகளை விரிக்கும் 'சதபதம்,' 'தைத்திரீயம்' முதலான பிராமணங்களும், 'ஈச,' 'கேந' முதலான உபநிடதங்களும் பிறசிலவுமாம்; ஏனை நூல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் பௌத்தகாலந் தொட்டே விரிந்தனவாகும்.

இனி, வடநாட்டிற் பிறந்த பௌத்த சமண மதங்கள் அந்நாட்டிற் பெரிதும் பரவினாற்போல், அவை தோன்றிய பின் நெடுங்காலம் வரையில் தென்னாட்டிற் பரவாமையானும், அவை அங்ஙனம் தென்னாட்டிற் பரவத் துவங்கியதும் கிறித்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டு துவங்கி ஏழாம் நூற்றாண்டுவரையிலாகலானும் அப்பௌத்த சமண மறுப்புரைகளை எதிர்த்துக் கடவுளுண்மையை நாட்டப்புகுந்த 'ஆகமம்,' 'திருவாசகம்' 'திருமந்திரம்,' 'ஞானமிர்தம்,' 'தேவாரம்,' 'சிவஞானபோதம்' முதலான தமிழ்நூல்களெல்லாம் கி-பி முதல்நூற்றாண்டிற்குப் பின் அடுத்தடுத்துத் தோன்றுவவாயின வென்க. கிறித்து பிறப்பதற்கு முற்றோன்றிய தமிழ் நூல்களெல்லாம் இயல் இசை நாடகங்களைப்பற்றிய

'தொல்காப்பியம்,' 'முறுவல்,' 'சயந்தம்,' 'களரியாவிரை,' 'பரிபாடல்' முதலியனவும், அறம் பொருள் இன்பங்களை விளக்கும் 'நாலடியார்,' 'திருக்குறள்,' 'அகநானூறு,' 'புறநானூறு,' 'கலித்தொகை' முதலியனவுமேயாம். கடவுள் உயிர் உலகம் என்னும் முப்பொருளைப்பற்றிய உண்மைகள் ஆராய்ச்சிவகையால் மிக விரிக்கப்படாமல் உண்மைகளாகவே வைத்துப் பண்டைத் தமிழ்நூல்களிற் சொல்லப்பட்டமையால், ஆசிரியர் திருமூலர் அவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுங்கால்,

"அங்கி மிகாமை வைத்தான் உடல் வைத்தான்
எங்கு மிகாமை வைத்தான் உலகு ஏழையும்,
தங்கி மிகாமை வைத்தான் தமிழ்ச் சாத்திரம்
பொங்கி மிகாமைவைத்தான் பொருடானுமே" (கூஎ)

என்று அருளிச்செய்தார். தமிழ்நூல்களும் அவற்றின் பொருள்களும், சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினரான மக்கள் உணர்ந்து மெய்ப்பயன் பெறுதற்குத்தக்க அளவு வைத்து அறிவின் எல்லை கடவாமல் அழகுற அமைக்கப்பட்டன என்பது இத்திருப்பாட்டினால் நன்கு விளங்குகின்றது; நெருப்பானது உலகிற் பயன்படத்தக்கவளவு வனை நான்கு பொருளோடு அடக்கிவைத்து அமைக்கப்பட்டிருத்தல் போலவும், காய்ச்சப்படும் பால் பொங்கி வழிந்து போமாயின் எவர்க்கும் பயன்படாது போமாதலால் அஃது அவ்வாறு ஆகாமைப் பொருட்டுக் கைவல் ஆயர் அதனைக் குழிசியின் உள்ளடக்கிக் காய்ச்சிப் பயன்படுத்துதல் போலவும், தமிழ்நூல்களும் அவற்றின் பொருள்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்று திருமூலநாயனார் உவமையெடுத்துக் காட்டி விளங்கியவதனால், அம்முப்பொருளுண்மைகளை விரித்த வடமொழி நூல்கள் பயன்படத் தக்கவகையாய் அமைக்கப்படாமல், தன்னெல்லைகடந்த தீயும் பொங்கி வழிந்துபோன பாலும்போல் அளவின்றி விரிந்து தம்மையுணர்வார்க்குப் பெருந்தடுமாற்

றத்தை விளைத்துப் பயன்படாவாயின வென்னும் உண்மையையும் அறியவைத்தார்.

இனி, இங்ஙனம் பயன்படும் வகைபாய் ஆக்கப்பட்ட தமிழ் ஆகமநூல்கள், பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டிற் பரவிய கி-பி முதல் நூற்றாண்டு துவங்கி இயற்றப்பட்டமையாலன்றே அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாய் இஞ்ஞான்று உலாவும் 'பௌட்கரம்' முதலிய ஆகமநூல்களில் பௌத்தமத மாயாவாதக் கொள்கைகள் எடுத்து மறுக்கப்படுகின்றன.* இங்ஙனம் சிவாகமங்கள் பௌத்தமத காலத்தில் தோன்றி மிக்கு வழங்கினமையால், அக்காலத்திலிருந்த திருவாதவூரடிகள் அவைதம்மைத் தாம் அருளிய 'திருவாசகத்'தில் அடுக்கடுத்துக் குறிப்பிடுவாராயினர். அப்பௌத்தகாலத்திற்குப் பின் சமண்மதம் தலையெடுத்து அக்காலத்திலிருந்த தமிழ்ச் சிவாகமங்களை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தி அழித்துவிட்டமையின், சமணகாலத்தில் அவை வழங்காதொழிந்தன. திருநாவுக்கரசுநாயனாரைக் கடலில் வீழ்த்தியும், நீற்றறையிலிடுவித்தும் பலகொடுந்தொழில்களாற் கொல்லமுயன்ற சமணர்கள் 'சிவாகமநூல்களை' வாளாவிடுவார்களோ? திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பல்லாயிரம் அடியார்களோடு வைத்துத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய அச்சமணர்கள் 'சிவாகமநூல்களை'க் கொளுத்தாமல் விட்டிருப்பார்களோ? சமணர்களைப்போற் பௌத்தர்கள் சைவசமயத்திற்கு அத்துணைக் கொடும்பகைவர்கள் அல்லர்; அதனால் அவர்களது காலத்திற் சைவசமய நூல்களுக்கு அத்துணை இடர்நேர்ந்திலது. பௌத்தர்களும் சைவர்களும் ஒருமித்து வாழ்ந்தமை 'மணிமேகலை,' 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் பழைய செந்தமிழ்க் காப்பியங்களால் நன்கு புலனாகின்றது. சமணர்களோ அவர்போல் அல்லர்; சைவசமயத்தை வேரோடு அழிக்கக் கங்கணங்கட்டி நின்றவர்; இவர்களது கொடுமைக்கு அஞ்சியே 'திருமந்திரம்'

---

*பௌட்கராகமம், ௬, எ. உ; உ, ரு; ௩, ௧௬, ௨௦; ௪, எஎ; ௬, எரு.

என்னுந் தமிழ்ச் சிவாகமநூல் உலகில் வழங்காமல் திருவா வடுதுறைக் கோயிற் பலிபீடத்தின்கீழ்ப் புதைத்து வைக்கப் பட்டிருந்தது. தேவார திருவாசகங்கள் தில்லைச்சிற்றம்பலத் தறையிலே பூட்டி வைக்கப்பட்டன; அங்ஙனம் அவர்க்கஞ் சிப் பூட்டிவைக்கப்பட்ட அவைகளிற் பெரும்பகுதியைக் கறையான் தின்று அழித்தது! இப்போது அவைகளில் எஞ்சி நிற்பது மிகச் சிறுபகுதியேயாகும். 'ஞானமிர்தம்' என்னுந் தமிழாகமம் அஞ்ஞான்றிருந்த சைவமடங்களிற் பெரிதும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டமையாலன்றோ அஃது இஞ்ஞான்று யாம் காணக்கிடைத்தது. இங்ஙனமாகச், சைவசமய உண்மைக்ளை விரித்துரைக்கும் சிவாகமநூல்கள் சமணகாலத்திற் பெரும்பாலும் அழிந்துபட்டுப் போனமையின், அவற்றின் பயிற்சியும் அருகிப்போக, அக்காலத்திருந்த சைவசமயாசிரியர்களான திருநாவுக்கரையர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் ஆகமங்களைப் பற்றி அடுத்தடுத்துக் கூறிற்றிலர். உண்மை இவ்வாறிருக்க, இதனை யுணராத 'தமிழ்வரலாறுடையார்,' தேவாரத்தில் அவை அடுத்தடுத்துக் குறிக்கப்படாமை ஒன்றேகொண்டு, அவை தேவாரகாலத்திற்குப் பின்னர்த் தான் மிக்கெழுந்து பரவினவென்று பிழைபட வரைந்தார்; 'திருமந்திரம்,' 'ஞானமிர்தம்' என்னுந் தமிழ் ஆகமநூல்களைக் கற்றறிந்தனராயின் இவ்வாறெல்லாம் வரைந்து இழுக்குறார். அது நிற்க.

அஃதொக்கும், ஆகமங்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றப் பட்டிருந்தன வென்றல் என்னை? 'காமிகம்' முதலான அவை யெல்லாம் வடமொழியி லன்றோ எழுதப்பட் டிருத்தலைக் காண்கின்றே மெனின்; அவ்வியல்பினையும் விளக்கிக் காட்டுதும்: இஞ்ஞான்றுள்ள 'காமிகம்' முதலிய ஆகமங்கள் வடமொழியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் கொண்டு அவை பண்டைக் காலத்தன வென்றல் பொருந்தாது. இருக்கு எசுர் முதலிய

வேதங்கள், பிராமணங்கள், பழைய உபநிடதங்கள் முதலியன எழுதப்பட்டிருக்கும் வடமொழியும், புராணங்கள் ஆகமங்கள் எழுதப்பட் டிருக்கும் வடமொழியும் வேறுவேறுவனவாகும்; முன்னையது 'ஆரியமொழி' யென்றும், பின்னையது 'சமஸ்கிருத மொழி' யென்றுங் கூறப்படும்; இவ்விரண்டின் அமைதிகளும் இலக்கணங்களும் வெவ்வேறாகும்; இவற்றுள் முன்னையதாகிய 'ஆரியமொழி' மிகப் பழையகாலத்தது, பின்னையதாகிய 'சமஸ்கிருதமொழி' அதற்குப் பன்னெடுங்காலம் பிற்பட்டது; பின்னையதாகிய சமஸ்கிருதமொழியிலும் பின்னும் பிற்பட்ட உரைநடைகள் பலவுண்டு; 'காமிகம்' முதலிய ஆகமங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் சமஸ்கிருதமொழி பிற்காலத்துச் சொற்களுங் குறியீடுகளும் இலக்கண முடிபுகளுங் கொண்ட உரை நடையால் அமைந்திருத்தலானும், இவ்வுரை நடை பழைய ஆரியமொழி நூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாமையானும் இந்நூல்கள் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தே இயற்றப்பட்டன வென்பது திண்ணமாம்.

அல்லதூஉஞ், சிறிதேறக் குறைய இருநூறாண்டுகட்கு முன்னிருந்த சிவாக்கிர யோகிகளும், அவர்க்குப் பின்வந்த சிவஞான யோகிகளும் தம்முன்னைகளுட் குறித்துவைத்ததை நம்பி, ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிச் செய்த 'சிவஞானபோதம்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்தத் தமிழ் முதல் நூலை, இரௌரவாகமத்தின் இறுதியின் உள்ளதாகத் தமிழ்ப் புலவர் சிலராற் பிழைபட எண்ணிக் கொள்ளப்பட்ட வட மொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்று கூறுவாருஞ்சிலர்உளர். மெய்கண்டதேவர் தாம் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்தை வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்று யாண்டுங் கூறிற்றிலர்; மெய்கண்ட தேவர்க்கு முதன் மாணாக்கரும், ஆகமநூலுணர்ச்சியின் மிக்கவரும், சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலாகிய 'சிவஞானசித்தி' என்னும் அரும் பெருநூலை ஆக்கியவரும் ஆகிய அருணந்தி

சிவனும் தம் ஆசிரியர் அருளிச்செய்த அச் 'சிவஞானபோத நூல்' வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதென யாண்டும் ஓதிற்றிலர். அவர்க்குப்பின் சார்பு நூலாகிய 'சிவப்பிரகாசமும்,' ஏனை எழு சைவசித்தாந்த நூல்களும் அருளிச் செய்த உமாபதிசிவனாாதல் அதனை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறினரோவெனின், அவரும் அங்ஙனம் எங்குங் கூறிற்றிலர். மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதம் அருளிச்செய்தது இற்றைக்கு அறுநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னராகும். அவர்காலத்திலாதல், அவர்க்குமுற்பட்டகாலத்திலாதல் வடமொழியிற் 'சிவஞானபோதம்' என்பதொரு நூல் இருந்ததென்பதற்கு ஏதொரு சான்றுங்காண்கிலேம். மெய்கண்டதேவர் காலத்திற்கு நானூறாண்டு பிற்பட்டிருந்த சிவாக்கிரயோகிகள் முதலாகத்தான் வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தின் பெயர் கூறுவாரைக்காண்கின்றேம். எனவே, சிவாக்கிரயோகிகள் காலத்தோ அல்லது அதற்குச் சிறிது முந்தியோதான் வடமொழிச் சிவஞானபோதம், மெய்கண்டதேவர் அருளிய 'தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்'தினின்றும் மொழிபெயர்த்து வடமொழியிற் செய்யப்பட்டதாமென்பது நன்கு பெறப்படும். வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்து இறுதியில் "ஏவம் வித்யாச்சிவஜ்ஞாநபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" எனப் போந்த குறிப்பானது 'இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதம் என்னும் நூலிற் சைவப்பொருள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது' என்று பொருள்தந்து நிற்றல்கொண்டு, வடமொழியில் அதனை மொழிபெயர்த்துச் செய்தவர் உண்மையை மறையாமல் தாம் மொழிபெயர்த்து உரைத்த சைவசித்தாந்தப் பொருள் முன்னரே சிவஞானபோதத்திற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதெனத் தெளிவுறக் கூறினமையே யாங் கூறும் உண்மைக்குச் சான்றாம். தமிழைப்பார்த்து வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவரே உண்மையை ஒளியாமற்

சொல்லியிருக்க, உண்மையாராய்ச்சிக்குக் கட்டுப்படாமல், "யாம் பிடித்தமுயலுக்கு மூன்றேகால்" என அழிவழக்குப் பேசுவாரை யொப்பப் பார்ப்பனர் சிலரும் அவர் வழிப்பட்ட தமிழ்ப் புலவர் சிலரும் தாங்கூறுவதற்குப் பழைய சான்றுகள் காட்டாது போதலோடு அமையாது, "ஏவம் வித்யாச் சிவஜ்ஞானபோதே" என மேற்காட்டிய குறிப்புக்கு 'இங்ஙனமாக இந்தச் சிவஞானபோதத்தில்' என்று அக்குறிப்பில் இல்லாத 'இந்த' எனும் ஒருசொல்லை வருவித்து, 'ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் என்றது பன்னிரண்டு சூத்திரங்களிற் கூறிய இந்த வட்மொழிச் சிவஞானபோதத்தையே' எனப் பொருந்தாப்பொருளும் உரைத்தார். வடமொழியில் அதனை ஆக்கினோர் தாம் ஆக்கின அதனையே 'இந்தச் சிவஞானபோதம்' என்று கூறல் வேண்டினாராயின் 'இந்த' என்னும் பொருளைத்தருவதாகிய 'ஏதஸ்மிந்' என்னும் வடசொல்லை அதனோடு கூட்டி, 'ஏதஸ்மிந் சிவஜ்ஞானபோதே' என்று சொல்லியிருப்பர்; மற்று, அவர் அச்சொல்லைக் கூட்டாது வாளாது 'சிவஞானபோதம் என்னும் நூலில்' என்று பொருள்படும் 'சிவஞானபோதே' என்னுஞ் சொல்லை மட்டுங் கூறிச் சென்றாராகலின், அங்ஙனம் ஆக்கியோன் கருத்துக்கு மாறாக 'இந்தச் சிவஞானபோதம்' என்று பொருள் உரைப்பாரது போலியுரைப் பொய்ம்மையைச் சான்றோர் கண்டு நகுவராகலின் அவரது கருத்து நிரம்புமாறில்லையென்க. எனவே, வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்திற் போந்த இக்குறிப்பு ஒன்றுமே, அஃது ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தினின்று பிற்காலத்தவரால் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்ட தென்பதனைநாட்டுதற்குப் போதியசான்றாம். அதுவேயுமன்றி, மெய்கண்ட தேவர்க்குப் பன்னெடுங்காலம் பின்னிருந்த கடவுண் மாமுனிவர் தாம்இயற்றிய திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற், சிவபிரான் மாணிக்கவாசகரை அடிமை கொள்ளும் பொருட்

டுத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரம் ஒன்றன் நீழலிற் குருவடிவு தாங்கி அமர்ந்திருந்த காலையில் தமது கையொன்றிற் 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூலை ஏந்தியிருந்தாரென்று கூறினாற்போல, மெய்கண்டதேவர்க்கு முன்னிருந்த பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார் தாம்இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் அங்ஙனமே திருவாதவூரடிகட்குச் சிவபெருமான் குருவடிவுகொண்டு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்த எழுந்தருளியிருந்தமை கூறுகின்றுழி அவர் கையிற் சிவஞானபோதம் இருந்ததென்று உரையாமையால், அப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி காலத்திற் சிவஞானபோதம் என்பதொரு நூல் இருந்ததில்லை யென்பதூஉம், ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த பின்னர்த்தான் அந்நூல் ஒன்று முதலிற் றமிழிலும், அதன்பின் அதன் மொழிபெயர்ப்பாய் ஒன்று வடமொழியிலும் உளவாயின வென்பதூஉம் இனிது விளங்குகின்றனவல்லவோ? தமிழ்ச் சிவஞானபோத நூலில் வடசொற்கள் சில காணப்படுதல்பற்றி அதனை வடநூல் மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறத் துணிந்தாரும் உளர். தூய பண்டைத்தமிழ் வழங்கிய காலத்திற் றோன்றிய தனித்தமிழ் நூல்களாகிய 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' என்பவற்றிலும் அங்ஙனமே வடசொற்கள் சில காணப்படுதல்பற்றியும், 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்,' 'திருமந்திரம்,' 'ஞானமிர்தம்,' 'தேவாரம்' என்பவற்றிலும் அங்ஙனமே சில வடசொற்கள் காணப்படுதல் பற்றியும் அவை யெல்லாம் வடநூல் மொழிபெயர்ப்பென்று கூறுதல் கூடுமோ? உண்மையாராய்ச்சி இதுதான் என்றுணரமாட்டாதார் தாம்கொண்ட கொள்கையை எங்ஙனமாயினும் நிலைநிறுத்தக்கருதி எதுதான் சொல்லத்துணியார்! தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தின் காலம், வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டதா யிருந்தும், 'என் பேரனுக்கு என் முப்பாட்டன் மகன்' என்பார் கூற்றேடொப்ப, ஒரு பார்ப்பனர் 'இரௌர

வாகமத்தின் ஒருசிறிய ஏட்டை மொழிபெயர்த்த மெய்கண்டதேவர்' என்று மெய்கண்டதேவரை ஆங்கில மொழியில் இகழ்ந்தெழுதியது அவ்வாறெழுதிய தமக்கே இகழ்ச்சியாய் முடிந்ததை அறிந்திலர். ஆங்கிலம் உணர்ந்தாரிற் பெரும்பாலார் தமிழ்நூல் உண்மைகளை ஓர் அணுத்துணையும் உணராதவராகலின் அவர் இடையே எவரும் ஏதும் சொல்லலாம். அதுநிற்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் 'சிவஞானபோதம்' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற ஆகமநூலும் முதலில் தமிழிற் செய்யப்பட்டதே யல்லாமல் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டதல்லாமை நன்கு விளங்கும்.

மேலும், சிவஞானபோதத்தின் கருத்துப்பொருள் அறிவிக்கும் 'சூர்ணிகைக்கொத்தைத்' திருவெண்ணெய்நல்லூர்த் திருக்கோயிலில் இருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளிச்செய்து, அதனை மெய்கண்டதேவர்க்கு வழங்கினர் என்று ஆராய்ச்சியில்லாச் சைவநூற்புலவர்கள் கூறிவருகின்றனர்; ஆனல், இதனை ஆராய்ந்துபார்த்த ஒரு புலவரோ அச் சூர்ணிகைக்கொத்துச் சுவாமிநாததேசிகர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டதென அஃதெழுதிய ஏட்டுச் சுவடிகளின் ஈற்றில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலை எடுத்துக்காட்டினர்.* இங்ஙனமே உண்மையல்லாப் பொய்க்கதைகளை ஆராய்ந்துபாராமல் உண்மையென நம்பி அவற்றை விடாப்பிடியாய்த் தழுவி நடப்பாரே இத்தமிழ்நாடெங்குங் காணப்படுகின்றனர். இத்தகையோர், பிற்காலத்துக் கோயிற் குருக்கண்மாரால் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் 'காமிகம்' முதலான ஆகம நூல்களைச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனவென்று புகலுதல் ஒருவியப்பன்று.

அல்லதூஉம், இஞ்ஞான்று வழங்கும் வடமொழி ஆகமங்களிற் பெரியதுஞ் சிறந்ததுமான 'காமிகாகமத்தின்' நான்

* 1923-ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் வெளிவந்த 'மெய்கண்டான்' இதழ், 2, பக்கம் 57.

காம்படலம், சஙஎ, சஙஅ, சஙகூ-ஆம் சுலோகங்களிற், சிவ பெருமானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங்கால் தமிழ்வேதங்கள் ஓது தல்வேண்டும் என்பது குறிக்கப்பட் டிருத்தலின், தமிழ் வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகம் அருளிச்செய்த திரு ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்னும் நால்வர்க்கும் பிற்பட்ட காலத்தேதான் அக் காமிகாகமம் இயற்றப்பட்டமை தெள்ளிதிற் புலனும்.

இன்னும்; சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்யப் படுங்கால் ஏழாம் நாளிலே, திருஞானசம்பந்தர்க்குத் தோற் றுச் சமணர்கள் கழுவிலேறின செய்தி கொண்டாடப்படுதல் வேண்டுமென்று உத்தரகாரணாகமங் கூறுகின்றது.* அதனல் அவ்வாகமம் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்கு மிகவும் பிற் பட்டு எழுந்ததாதல் நன்கு துணியப்படும். இன்னும், இவ் வடமொழி ஆகமங்களில் தேவாரப்பதிகங்கள் ஓதும் தமிழ் இசைப்பெயர்களுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வாற்ருற் 'காமி கம்,' 'காரணம்' முதலான வடமொழியாகமங்கள் கி-பி ஒன் பதாம் நூற்ருண்டிற்குப் பின் தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்த கோயிற் குருக்கண்மாரால் எழுதப்பட்டவைகளாதல் இனிது பெறப்படும்.

இனித், திருமூலரால் குறிப்பிடப்பட்ட ஆகமங்களை கி-பி ஆரும் நூற்ருண்டிற்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டன வாதல் வேண்டும்; ஆகையால், அவர் மொழிந்த ஆகமநூல் களும், இப்போது வடமொழியிற் காணப்படும் ஆகமநூல்க ளும் ஒன்றேயாகாமை எவர்க்கும் வெள்ளிடை மலேபோல் விளங்கும். திருமூலரால் குறிக்கப்பட்ட ஆகம நூல்கள் வேதாந்த சித்தாந்த உண்மையை ஒன்ருக முடித்துக்காட்டுந் தூய சைவசமய ஞானம் ஒன்றையே விளக்குமென்பது,

* See Mr. Gopinatha Rao's Hindu Iconography, Vol. I, Part I, P. 55.

"ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு
மோகமில் நாலேழும் முப்பேதம் உற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையொன்
ருக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே" என்று அவர்

(திருமந்திரம், கசஉகூ) அருளிச்செய்யுமாற்றல் நன்குவிளங்கும். மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் ஆகமநூ லுணர்ச்சியொன்றல் மட்டும் சிவபெருமான்றன் உண்மைத் தன்மையை எளிதில் அறியலாகுமென்பது புலப்பட "ஆகம மாகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க" (சிவபுராணம், ச) என்று கூறியருளினமை காண்க. மற்றுப் பிற்காலத்து வடமொழியில் எழுதப்பட்டு வழங்குங் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான ஆகம நூல்களோ சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் அமைக்கும் முறைகளையும், அவற்கு வழிபாடு ஆற்றும் வகைகளையும், திருவிழாச்செய்யுந் திறங்களையும், இன்னும் இவை போல்வன பிறவற்றையும் விரித்துரைப்பக் காண்டுமன்றி, அவை வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ப்பொரு ளாராய்ச்சிகளை எடுத்துரைக்கக் காண்கிலம்; இவை தமிழிலிருந்த பழைய சிற்பநூல்களின் (கற்றச்சு நூல்களின்) மொழிபெயர்ப்பேயல்லாமற் பிறஅல்ல. வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ப்பொருள் விரிக்கும் 'பௌட்கரம்' முதலான உயர்ந்த அறிவுப் பெருநூல்களை 'ஆகமம்' என்று வழங்காமல்' அவைதம்மை 'உபாகமம்' என்று வழங்குதல் என்னை? என்று உற்றுநோக்குங்காற், சிற்பநூல்களாகிய வடமொழிக் காமிகம், காரணம் முதலியன தோன்றியபின், 'பௌட்கரம்' முதலியவை பழைய தமிழாகமநூல்களினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டமை தெற்றெனை விளங்காநிற்கும். திருமூலர் கூறும் பழைய ஆகமநூல்கள் தூய மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி நூல்களாதலும், இஞ்ஞான்றுலவுங் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலானவை சிற்பநூல்களாதலுந் தேர்ந்துணர வல்லார்க்குத், திருமூ

லர்கூறிய பழைய ஆகமங்களும், இஞ்ஞான்றுலவும் புதியஆக மங்களும் வெவ்வேறியல்பினவாமென்பது நன்கு புலனும்.

அதுவேயுமன்றி, வடமொழியிலுள்ள நால் வேதங்கள், பதினெண் புராணங்கள், தருமநூல்கள்* முதலியவற்றை யெடுத்துக்கூறிய திவாகரநூல் அங்ஙனமே ஆகமங்களை எடுத் துக் கூருமை, அந்நூல் தோன்றியகாலத்தில் ஆகமங்கள் வடமொழியில் எழுதப்படவில்லை யென்பதைத் தெளிவுறக் காட்டும். திருமூலர் இருந்த ஆரும்நூற்ருண்டிலாதல், அதற் குச் சிறிது முந்தியாதல் திவாகரநிகண்டு இயற்றப்பட்டதா கல் வேண்டும். திவாகரமுனிவர் தாம் ஆக்கிய அத் திவா கரநிகண்டின் துவக்கத்தில் முதன்முதற் சிவபிரான் திருப் பெயர்களையும் அதன்பின் திருமால் முதலான தெய்வத்தின் பெயர்களையும் அமைத்துரைக்கக் காண்டலின், அவர் சைவ சமயத்தவராதல் துணியப்படும். அத்துணைச் சிறந்த சைவ ராகிய அவர் தமது காலத்தில் வடமொழிச் சிவாகமங்கள் வழங்கினவாயின் அவற்றை எடுத்துரையாது விடார். அற் ருயினும், 'ஆகமம்' எனப் பெயரியநூல் திவாகரமுனிவர் காலத்தில் இருந்ததென்பதற்கு, "ஆகமம் பனுவல் ஆரிடஞ் சமயம், சூத்திரம் ஐந்தும் நூலினைத் துலக்கும்" என்று† அவர் கூறுதலே சான்ருமாகலின், அக்காலத்தில் ஆகமப் பெயரால் வழங்கிய மெய்யறிவுநூல்கள் தமிழிலேயே இருந் தனவென்பது தேற்றமாம்.

அற்றேற், காமிகம், காரணம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், யாமளம், காலோத்தரம், சுப்பிரம், மகுடம்முதலிய ஒன்பது ஆகமங்களைத் திருமூலர் எடுத்தோதுதல் என்னையெனின்; இஞ்ஞான்று வழங்கும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுட் சேராத 'யாமளம்,' 'காலோத்தரம்' என்னும் இரண்டையுஞ் சேர்த்துக் கூறுதலின், இவ்வொன்பது ஆகமப்பெயர்களை

---

* திவாகரம், பல்பொருட்கூட்டத் தொரு பெயர்த்தொகுதி.
† திவாகரம், ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.

மொழிந்த "பெற்றநல்லாகமம்" என்னுந் திருமந்திரப்பாயிரச் செய்யுள்* திருமூலர் செய்ததாகாது. ஆசிரியர் திருமூலநாயனார் திருமந்திரம் மூவாயிரஞ் செய்யுட்களே அருளிச்செய்தன ரென்பது "முன்னியவப் பொருண்மாலைத் தமிழ் மூவாயிரஞ்சாத்தி" என்று† சேக்கிழார் அருளிச்செய்தவாற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது. இப்போதுள்ள திருமந்திரத்திலோ நாற்பத்தேழு செய்யுட்கள் மூவாயிரத்திற்கு மேல் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன. மேலும், திருமந்திரத்தின் முதற்செய்யுள் "ஒன்றவன்றானே" எனத் தொடங்குவதேயா மென்பது இனிது புலப்படச் சேக்கிழார் "ஏனவெயி றணிந்தாரை 'ஒன்றவன்றான்' எனவெடுத்து" என்று‡ கூறுமாற்றாற் பெறப்படுகின்றது. மற்று, இஞ்ஞான்றைத் திருமந்திரத்திலோ, "ஒன்றவன்றானே" என்னுஞ் செய்யுளுக்கு முன் "போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை" என்னுஞ் செய்யுளும், அதற்குமுன் யானை முகக்கடவுள் காப்பாகிய "ஐந்துகரத்தனை" என்னுஞ் செய்யுளுங் காணப்படுகின்றன. திருமூலர் திருமந்திரத்திலும், அவர்க்கு முற்பட்ட மாணிக்கவாசகர் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிலும், அவர்க்கு முற்பட்ட சங்கத்தமிழ் நூல்களிலும் யானைமுகக் கடவுளாகிய பிள்ளையாரைப் பற்றிய குறிப்பாதல், வணக்கமாதல் எங்கும் எட்டுணையுங் காணப்படாமையின், அந் நூல்கள் தோன்றியகாலங்களிற் பிள்ளையார் வணக்கம் இத் தமிழ்நாட்டின்கண் உண்டாகவில்லை யென்பது தெளியப்படும். அப்பர் திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரங்களிற் பிள்ளையாரைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுதலின்||, கி-பி ஆறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே யானைமுகக்கடவுள் வழிபாடு இத் தென்றமிழ்நாட்டின்கண் உளதாயிற்றென்று துணிக. இக்குறிப்பு ஒன்றுமே மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ஏனை

*திருமந்திரம், எ௨. † திருமூலநாயனார்புராணம், உஎ. ‡ உ௬. || திருப்புறம்பயத் திருத்தாண்டகம், ௧0; திருவலிவலத்திருவிராகப் பதிகம், ௫.

மூவர்க்கும் முந்தியோராதலை நாட்டுதற்குப் போதிய சான்றும். திருமந்திர நூலுள் யாண்டுங் காணப்படாத யானைமுகக் கடவுள் வழிபாடு அதன் முதலில் வைக்கப்பட் டிருத்தலாலும், "ஐந்துகரத்தனை" என்னும் அச்செய்யுளை முதற்செய்யுள் என்று சேக்கிழார் கூறாமையானும் அவை யிரண்டும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மென்பது துணியப்படும். பாயிரத்துட் 'குருமடவரலாறு' விளம்புஞ் செய்யுட்கள் "மூலன் * * சுந்தர ஆகமச் சொன்மொழிந் தானே" எனத் திருமூலரைப் படர்க்கையிடத்து வைத்துரைத்தலின், அவ் விரண்டும் பிறராற் செய்யப்பட்டமை திண்ணமாம். இங்ஙனமே திருமந்திரப் பாயிரத்தின் இடையிடையே பிறராற் சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்களே, திருமூலர் அருளிச்செய்த மூவாயிரம் பாட்டுகளுக்குமேல் நாற்பத்தேழாயின. இப்பாயிரத்துள் 'வேதச்சிறப்பு,' 'ஆகமச்சிறப்புக்' களைக் கிளக்கும் பல செய்யுட்களும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவாய் முன்னொடுபின் முரணுற்றுக்கிடத்தலின், "பெற்றநல் லாகமங் காரணம் காமிகம்" என இன்னொன்றை ஆகமப்பெயர்களை எடுத்துரைக்கும் அச்செய்யுள் திருமூலர் செய்ததன்றெனக் கடைப்பிடிக்க.

இவ்வாறே நூல்களின் பாயிரத்துட் பிறர் தாமெழுதியவற்றைச் சேர்த்துவிடுந் தீயவழக்கத்தைப் பெரியபுராணம் என்னுந் 'திருத்தொண்டர்புராண ஆராய்ச்சி'யுள்ளும் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். 'இறையனாரகப்பொருள்' உரைப் பாயிரத்திலும் நூலினிடையிடையேஎடுத்துக்காட்டுகளினும் இங்ஙனமே பின்னுள்ளார் சிலர் எழுதிச்சேர்த்த உரைப்பகுதிகளையும் கலித்துறைப்பாட்டுக்களையும் பிரித்தறியும் அறிவு மதுகை யில்லாதார் சிலர், அந் நூலுரை முழுதும் ஆசிரியர் நக்கீரனார் இயற்றியதன்று என எளிதிற் கூறிவிட்டனர். சொற்பொருள் நுட்ப விழுப்பம் வாய்ந்த அத்தகையதோர் அரிய விரிவுரையின் மாண்மை, இளம்பூரணர், பேராசிரியர்,

சேனவரையர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகியார், நச்சி ஞர்க்கினியர் என்னுஞ் சிறந்த உரைகாரருரையுள்ளும் யாண்டுங் காணப்படாமையின், அவ் விறையனரகப்பொரு ளுரை தெய்வப்புலமை நக்கீரனரே இயற்றியதாதல் நுண்மாணுழை புலமுடைய தமிழ்ச் சான்றோர்க் கெல்லாம் விளங்கா தொழியாது. பாயிரத்துட்சிலபகுதிகளும், உரையி னிடைனிடையே விரவிய சிலசொற்ருெடர்களும் எடுத்துக்காட்டாக வந்துள்ள கட்டளைக் கலித்துறைப் பாட்டுக்களும் ஒழித்து, ஒழிந்த உரைப்பகுதிகள் முற்றும் ஆசிரியர் நக்கீரனர் செந்தமிழ் உரைவளந்துறும எழுதிய பழைய அருந்தமிழுரையே யாமென்பதூஉம், அதன் கண் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள சங்கத்தமிழ்ப்பாட்டுகள், தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள், திருக்குறள் வெண்பாக்கள் முதலாயினவெல்லாம் அவர் எடுத்துக் காட்டியனவேயா மென்பதூஉம் இற்றைக்கு இருபத்து மூன்று ஆண்டுகட்குமுன்னரே யாம் வெளியிட்ட ஞானசாகர முதற்பதுமத்தின் கூ, ௰-இதழ்களில் 'இறையனரகப்பொருளுரை வரலாறு' என்பதன்கண் நன்கு விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். அது நிற்க.

இனி, ஆசிரியர் திருமூல நாயனர் தாமருளிச்செய்த 'திருமந்திர' நூலை ஆகமம் என்றே கூறி, அதனைத்தாம் சிவபிரான் றிருவருளால் இயற்றின தனை,

"நந்தி யிணையடி நான் தலைமேற் கொண்டு
புந்தியினுள்ளே புகப் பெய்து போற்றி செய்து,
அந்தி மதி புனை அரன் அடி நாடொறுஞ்
சிந்தை செய்து ஆகமஞ் செப்பலுற்றேனே" என்று

தாமே நன்கெடுத் துரைத்தார். உரைப்பவே, பண்டைக் காலத் திருந்த தமிழ்ஆகம நூல்களெல்லாம் திருமந்திரத்தைப் போல் மெய்ப்பொருள் உண்மையினையே (தத்துவ ஞானத்தையே) இளக்கு மென்பதும் பெற்றும். இஃதிவ்வாருகவும் திருமந்திர நூற்பதிப்புக்கு 'முகவுரை' எழுதிய

ஒரு பார்ப்பனர்* ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமல் 'திருமந்திரம்' வடமொழி யாகமங்களினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதாமென்றும், 'திருமந்திரமாலை' என்னும் பெயரிலுள்ள 'மந்திரம்,' 'மாலை' என்னுஞ் சொற்கள் வடசொற்களே யாமென்றும், ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளிச்செய்த பெரியபுராணம் என்னுந் 'திருத்தொண்டர்புராணம்,' வடமொழியிலுள்ள 'உபமந்யு பக்தவிலாசம்,' 'அகத்யபக்தவிலாசம்' என்னும் நூல்களைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதாமென்றுந் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங் கூறி மகிழ்ந்தார். வரலாற்றுமுறை வழுவாமல் தக்க சான்றுகள்கொண்டு தமிழாசிரியர்கள் பெரிதும் உழைப்பெடுத்து எழுதும் தமிழ் ஆரிய நூல் வரலாறுகளைப் பிசகென்று முன்பின் ஆய்ந்து பாராமல் உடனே கூறிவிடும் இவர்கள், 'ஆரிய நூல்களே எல்லாச்சிறப்பும் வாய்ந்த முதல்நூல்கள், தமிழ்நூல்கள் அச்சிறப்பில்லா மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்' என்று ஒரு சிறிதும் ஆராய்ந்து பாராது உரைப்பதை எண்ணுங்கால், தாமுந் தம்மவரும் இம்மண்ணுலகத் தேவர்களாதலால் தாம் ஏது சொல்லினும் அது மெய்ம்மொழியே யாகல்வேண்டுமெனவும், தம்மவர் அல்லாத ஏனையோரெல்லாம் தமக்கு முன்னோரென்று தம்மாற் கருதப்பட்ட பழைய ஆரியரால் 'தாசர்கள்,' 'பிசாசுகள்,' என்று இகழ்ந்து பேசப்பட்டவர்களாதலால் அவர்கள் தமிழ் நூல்களைப்பற்றி மெய்யே கூறினும் அது பொய்யேயாகல் வேண்டுமெனவும் பிழைபட எண்ணுதற்கு ஏதுவாய்நின்ற இவர்களின் தீயசெருக்கே இவரையும் இவர்தம் இனத்தவர்களையும் இங்ஙனமெல்லாம் நடுநிலை திறம்பிக் கூவுமாறு ஏவுகின்றதென்க.

இனித், தமிழ்நூல் வடநூல்களின் உண்மைவரலாற்றினை உள்ளவாறு உணரல் வேண்டின், அவைதோன்றிய

* மாவை வே. விசுவநாதப் பிள்ளை பதிப்பித்த 'திருமந்திரப்' புத்தகத்திற் காண்க.

காலம், இடம், அவற்றைஆக்கிய ஆசிரியர் வரலாறு, அந் நூல் இயற்றியதற்குள்ளஏது, அவற்றின்வழி, அந்நூல்களால் நுவலப்படும் பொருள் என்பவைகளை நன்கு ஆராய்ந்து உரைத்தல் வேண்டும். பொருளால் ஒத்த இரண்டுநூல்க ளில் எது முந்தியது? எது பிந்தியது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அதன்பின்னும் இடவேற்றுமை முதலியனவும் ஒப் பிட்டு நோக்கித், தக்கசான்றுகள் மேலும் இருந்தால் மட்டும் அவ் விரண்டனுட் பிந்திய நூல் முந்திய நூலிலிருந் தெடுத்து இயற்றப்பட்டதென்றல் ஒக்கும். 'திருமந்திரம்' வடமொழி யாகமங்களினின்று மெடுத்துத் தமிழிற் செய்யப்பட்டதென அப்பார்ப்பனர் கூறல்வேண்டினராயின், திருமந்திரத்திற்கு முன் வடமொழியி லிருந்த ஆகமங்கள் இவ்விவையென்று தக்கசான்றுகள்கொண்டு முதலில் அவர் காட்டுதல் வேண் டும்; அதன்பின், அவ்வாகமங்களின் இவ்விப்பகுதியிலிருந்து திருமந்திரத்தின்கண் உள்ள இவ்விப்பகுதி மொழிபெயர்த் துச் செய்யப்பட்டன வென்று உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்; இவற்றுள் ஒன்றுதானுங் காட்டாமல் வாளா 'திருமந்திரம்' ஆகமங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதென் றலும், ஆகமங்கள் முதன்முதற் காசுமீரத்திற் கைலைத்தாழ் வரையின்கண் ஆக்கப்பட்டன வென்றலும், அவ்விடத்தின் கண் முதற்றோன்றிய 'பிரத்தியபிஞ்ஞாதரிசனமே' சைவசித் தாந்தத்திற்குத்தாயகமாம் என்றலும்' சிறுமகார் ஒருவரை யொருவர் எள்ளி எதிர்கூறும் வெற்றுரையோ டொக்குமென வே விடுக்கற்பாலன.

சிவாகமங்கள் முதன்முதற் காசுமீரத்தில் இயற்றப்பட் டன வென்பதற்கு இப் பார்ப்பனர் காட்டியசான்று என்னை? "தத்துவஞானம் உரைத்தது தாழ்வரை" (திருமந்திரம், கக௨) என்று திருமூலர் உரைத்ததே சான்றுமெனின்; அவர் 'தத்துவஞானம்' என்று உரைத்தாரே யல்லாமல், ஆக மஞானம் என்று உரைத்திலர். அற்றன்று, தத்துவஞானம்

உரைத்த வடநூல்களையே ஈண்டு 'ஆகமம்' என்று கொண்டாமெனின்; அற்றேல், தத்துவஞானம் பொதிந்த உபநிடதங்களை ஆகமம் என்று வழங்காமை என்னை? மேலும், 'சுவேதாசுவதரம்' முதலிய உபநிடதங்கள் முனிவர்களால் ஆக்கப் பட்டன வென்றற்கு, அவற்றுட்சில அவற்றை ஆக்கிய அல்லது கேட்ட முனிவர்களின்பெயர் பூண்டு நிற்றலும், அவ்வுபநிடதப் பொருளைச் சொல்லும் ஆசிரியர் "இங்ஙனமே அறிஞர் சொல்லக் கேட்டேம்" என்னும் பொருளைப் பயக்கும் "இதிசுச்ருமதீராணும்" என்னுஞ் சொற்றொடரை* இடைக்கிடையே கிளந்து செல்லுதலுமே சான்றாம். ஆகவே, உபநிடதங்களை இறைவன் அருளிச்செய்தானென்றலும் சாலாது. இவ்வாறு, உபநிடதங்களை ஆகமங்களெனப் புகலுதலும், அவற்றை இறைவன் மொழிந்தானென வாய்ப்பறையறைதலும் ஏலாமையின், 'தத்துவஞானம்' என்று திருமூலர் அருளிச் செய்தது 'பதிபசுபாசங்களைப் பற்றிய மெய்யுணர்வு' எனவே பொதுமையிற் பொருள் பயந்து நிற்குமென்க.

அற்றேல், திருமூல்நாயனாரே "வேதமோடு ஆகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்" (திருமந்திரம், உங௬எ) என்று மொழிந்த கருத்து என்னையெனின்; அவர் வேதம் என்றன, பலகோடி சிறுதெய்வ வணக்கங்களையும், கட்குடியும் உயிர்க் கொலையும் மலிந்த வெறியாட்டு வேள்விகளையும் விரித்துப் பண்டை ஆரியக்குருக்கண்மார் செய்த பாட்டுகளே பெரும்பான்மையும் நிறைந்த இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலியவைகள் அல்ல. மலந்தீர்தற்பொருட்டு உயிர் தன்னை அதுவாகக் கருதும் 'சோகம்பாவனை'யை வற்புறுத்துரைக்கும் பழைய உபநிடதங்களைப் போல் அஞ்ஞான்றிருந்த அறிவுநூல்களையே 'வேதம்' என்றும், கடவுளைப் பொதுமையில் வைத்து 'அது' வென எண்ணின், அவ்வெண்ணம் கடவுளைச் சிறப்பாக நினைத்தற்கு இடந்தாமாட்டாமையின் அது பயன்படா

* ஈசாவாசியோபநிடதம், ௧௦, ௧௩.

தாயொழிதல் கண்டு, பிற்காலத்துச் சான்றோர் அதனைச் 'சிவம்' எனச் சிறப்பாகவைத்துப் பயிலும்முறையினை விரித்த அறிவுப்பெரு நூல்களையே 'ஆகமம்' என்றும் கொள்ளுதலே திருமூலநாயனாரது திருவுள்ளக்கிடையாமென்பது,

" மன்னிய சோகமாம் மாமறையாளர்தம்
சென்னிய தான சிவோகமாம் ஈதென்ன
அன்னது சித்தாந்த மாமறை ஆப்பொருள்
துன்னியஆகமநூலெனத்தோற்றுமே" என்று (திருமந்திரம், உச0ங) அவர் அருளிச்செய்தவாற்றால் நன்குபுலனும். இங்ஙனஞ் சோகம்பாவனையைக் கூறும் வேதநூலும், சிவோகம்பாவனையைக்கூறும் ஆகமநூலும் முறையே வடமொழியாகிய ஆரியத்திலும் தென்மொழியாகிய தமிழிலும் அக்காலத்தில் ஒருங்கிருந்தனவென்னு முண்மை ஆசிரியர் திருமூலரே,

" மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்று
ஏரியும் நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்தே
ஆரியமுந் தமிழும் உடனே சொலிக்
காரிகையார்க்குங் கருணை செய்தானே" என்று (திருமந்திரம், எடு) அருளிச் செய்த வாற்றாற் பெறப்படும். இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலானவற்றில் அங்ஙனம் 'சோகம் பாவனை' அறிவுறுத்தும் பகுதிகள் காணப் படாமையின், அதனை யறிவுறுத்தும் வேதமென அவராற் கொள்ளப்பட்டவை அவ் இருக்கு முதலியன ஆகாமையுந் தானே தெளியப்படும். அங்ஙனமே, 'சிவோகம்பாவனை'யை வலியுறுத்தும் பகுதிகள் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான இஞ்ஞான்றை வடமொழி யாகமங்களிற் காணப்படாமையின், அதனை வலியுறுத்தும் ஆகமமென அவராற் கொள்ளப்பட்டன அக் 'காமிகம்' முதலியன ஆகாமையும் இனிது விளங்கற்பாற்று. அற்றேல், "யான் முன்னர் மனுவாயிருந்தேன், கதிரவனுயிருந்தேன்: யான் கக்ஷீவான் என்னும் முனிவனுயிருக்கின்றேன், யான் விப்பிரனுபிருக்கின்றேன்; ஆர்ஜுனியின் புதல்

வணுகிய் குத்சனுக்கு யான் ஆண்டவன்; அறிஞனை உசனை வும் யானே; என்னைப் பார்மின்கள்!" என்னும் இருக்கு வேதப் பதிகத்தின் முதற்பகுதி* 'சோகம்பாவனை' கூறுவ தாய் முடியாதோவெனின்; அப்பதிகத்தின் மூன்றுஞ் செய் யுளில் "யான் சோமபானத்தைப் பருகிய வெறியாற் சம்பர னுடைய கோட்டைகளைத் தகர்த்தேன்" என்று இந்திரனே சொல்லக் காண்டலின், அவன் அக் கட்குடிமயக்கத்தால் "யான் முன்னர் மநுவாயிருந்தேன், கதிரவனுயிருந்தேன்" என்றற் றொடக்கத்துரைகளைப் பிதற்றினனாகலின், இந்திரன் பிதற்றிய அம்மயக்கவுரையைச் 'சோகம்பாவனை'யின் மேற் றாக வைத்துரைத்தல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதென மறுக்க. இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பொருந்தாப் புல் லுரை நிறைந்த கூளமேயாகுமென்று பண்டைக் காலத்துச் சான்றோர்கள் கூறினர் என்பதை அவ் வேதங்கட்கு 'நிருத் தம்' எழுதிய 'யாஸ்காசாரியாரே' குறித்திருக்கின்றனர்†. அவ்வாறிருக்கச், சிவபிரான் ஒருவனையே முழுமுதற் கடவு ளாகக் கொண்ட ஆசிரியர் திருமூலர், சிறுதெய்வ வணக்கப் பதிகங்களே பெரும்பான்மையும் நிறைந்த இவ் இருக்கு முதலியவற்றை 'இறைவன் நூல்' என்று கூறத்துணிவரோ?

அற்றேல், 'அஃது இந்த உயிர்' (சோயமாத்மா)‡ என் னும் மாண்டூக்கிய உபநிடதமும், 'அது நீ ஆகின்றனை' (தத் துவமசி)§ என்னுஞ் சாந்தோக்கிய உபநிடதமும், 'யான்கட வுளாகின்றேன்' (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி)|| என்னும் பிருக தாரணியக உபநிடதமும் 'சோகம்பாவனை'யினையே வெளிப் படையாய் உணர்த்தக் காண்டலின், அவ்வுபநிடதங்களையே 'இறைவன் நூல்' என்று ஆசிரியர் கொண்டார் என்னுமோ வெனின்; என்னும், சாந்தோக்கிய உபநிடதம், ஐந்தாம் பிர

---

* இருக்குவேதம், ச, உசு, க-உ. † நிருத்தம், க, கரு, கசு.

‡ மாண்டூக்கியம், அ. § சாந்தோக்கியம், சு, அ, எ.

|| பிருகதாரணிகம், க, ச, க0.

பாடகம் பதினென்று முதல் இருபத்துநான்கு வரையிலுள்ள பகுதிகளிற், கல்வியறிவுமிக்க பார்ப்பனக்குருமார் ஐவர் உத்தாலக ஆருணி என்பவரைத் தலைவராகக் கொண்டு சென்று, மெய்யுணர்வின் மிக்க வேந்தனான அசுவபதிகைகேயனை யடைந்து அவன் பால் உண்மைப்பொருள் தெளிந்தமையும்; பிருகதாரணியக உபநிடதம் இரண்டாம் அத்தியாயம் முதலாம் பிராமணத்தில் வேதநூல்வல்ல கார்க்கிய பாலாகி என்னும் பார்ப்பனக் குரவன் காசி மன்னனான அஜாதசத்துருவை யடைந்து, அவனுக்கு முழுமுதற்பொருளியல்பினை அறிவுறுத்துவேனெனப் புகுந்து பிழைபாடான பன்னிரண்டுரைகளைக்கூற, அவற்றைக் கேட்ட அம்மன்னன் அவற்கு அவன் கூறியவற்றிலுள்ள பிழைகளையெடுத்துக் காட்ட, அப்பார்ப்பனன் தன் அறிவின் சிறுமையுணர்ந்து அவ்வரசற்கு மாணக்கனாகி அவனால் மெய்ப்பொருள் அறிவுறுக்கப்பட்டமையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் மக்களால் ஆக்கப்பட்ட அவ்வுபநிடதங்களைக் கடவுள் ஆக்கினானென்றல் ஒவ்வாது. இனி, வருணன் என்னும் முனிவன் மண்டூக (தவளை)வடிவில் நின்று மொழிந்தமையின் 'மாண்டூக்கியம்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்றென்று மாதவாசாரியார் உரையெழுதி யிருப்பதைக் கொண்டு, மாண்டூக்கிய உபநிடதமும் இறைவன் மொழிந்ததன்றென்பது பெற்றும். பெறவே, இவ்வுபநிடதநூல்களை மெய்யான இறைவன் நூல் என்று கோடலுந் திருமூலர்க்குக் கருத்தன்று என்பது பெற்றும்.

அற்றாயினும், சிவபிரான் முதன்முதல் நந்தியெம்பெருமானுக்குச் 'சோகம்பாவனை'யைச் சுருக்கமாய் வைத்து அருளிச்செய்த வேதநூற் பொருளும், பின்னர்ச் 'சிவோகம்பாவனை'யை விரிவாய் வைத்து அருளிச்செய்த ஆகமநூற் பொருளும் ஆசிரியர் மாணக்கர் முறையில வழி வழியே இறங்கிப், பின்னுள்ளோர் ஆக்கிய உபநிடதங்களிலும் பொன்னேபோற் பொதிந்து வைக்கப்பட்டமையின், அப்பொருள்

பற்றி உபநிடதங்களை வேதமெனக் கொண்டு அவற்றையும் முகமனாக இறைவன் நூல் என்று திருவாதவூரடிகள், திருமூலநாயனார் என்னும் இவரையுள்ளிட்டு வந்த சைவசமயாசிரியன்மாரெல்லாம் உரைப்பாராயினாரெனின், அஃது இழுக்காது; இத்துணையே யன்றி, இவை இறைவனே மொழிந்த உண்மை முதல்நூல்கள் அல்லவென்று கடைப்பிடிக்க.

இங்ஙனமே, 'வேதாங்கங்கள்' எனப்படும் சிட்சை, சந்தசு, வியாகரணம், நிருத்தம், கல்பம், சோதிடம் என்னும் ஆறனையும் சிவபிரான் அருளிச்செய்தன னென்று தேவார திருவாசகங்களுள் அடுத்தடுத்து ஓதப்படுதலும் முகமனுரையேயாம். வேதநூல்களிற் போந்த பதிகங்களை ஓதுமுறையும் எழுத்துக்களைத் திருத்தமாய்க் கூறு முறையுங் காட்டுவதே 'சிட்சை' யாகும், சிட்சைக்குரிய இலக்கணங்களை விரிக்கும் நூல்கள் 'பிராதிசாக்கியங்கள்' எனப்படும். இவை ஒவ்வொரு வேதத்திற்குந் தனித்தனியே உள்ளன. இருக்குவேத பிராதிசாக்கியங்களை இயற்றினவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவான சௌனகரேயாவர். இனிச், 'சந்தசு' வென்பது வேதத்திற் போந்த செய்யுட்களின் இலக்கணங் கூறுவது. இச் செய்புளிலக்கணம் இருக்குவேத பிராதிசாக்கியத்தின் இறுதியிலுள்ள மூன்று படலங்களிலேயே சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. பிங்கலரால் இயற்றப் பட்ட செய்யுளிலக்கண நூலும் தனியேயுண்டு; ஆயினும், இது மேற் காட்டிய பிராதிசாக்கியத்திற்குப் பிற்பட்டதேயாகும். இனி, 'வியாகரணம்' என்பது சொல்லிலக்கணங் கூறுவது. இவ்விலக்கணங் கூறும் நூல்கள் 'பாணினீயத்'திற்கு முன்னரே பற்பல உளவாயினும், பாணினிமுனிவர் இயற்றிய இலக்கண நூலே பிற்காலத்தவராற் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது. இனி, 'நிருத்தம்' என்பது வேதத்திற் போந்த சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவிக்கும் நிகண்டுநூ லாகும். இத்தகைய நூல்களும் பழைய காலத்திற் பற்பல உளவாயி

னும், யாஸ்காசாரியாராற் செய்யப்பட்டதே 'நிருத்தம்' என வழங்கிவருகின்றது. இனிக், 'கல்பம்' என்பது வேள்விச் சடங்குகள் ஆற்றும் முறையினை வகுத்துக் கூறுவது. இக் கல்பத்தின் முதன்மையாவனவும் விரிந்த பகுதியாவனவும் 'சிரௌத சூத்திரங்களே' யாகும். இவையும் ஒவ்வொரு வேதத்திற்குந் தனித்தனியே யுண்டு. இருக்குவேதத்திற்கு உரியவை 'சாங்காயன சிரௌத சூத்திரமும்,' 'ஆசுவலாயன சிரௌத சூத்திரமும்' என இரண்டாம்; இவை முறையே சாங்காயனராலும் ஆசுவலாயனராலும் இயற்றப்பட்டன வாகும். இனிச், 'சோதிடம்' என்பது வேள்விகள் ஆற்றுதற்கு இசைந்த கோள்நிலை காலநிலைகளை வகுத்துக் கூறுவது. பழைய வேதகாலத்தில் எழுதப்பட்ட சோதிடநூல் ஒன்றும் இப்போது அகப்படவில்லை. இவ்வாறு எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு வேள்விச்சடங்கு கோள்நிலை முதலியவற்றை ஆராய்ந்து அறிவுடையோர் ஆக்கிய கருவிநூல்களையெல்லாம் இறைவனே ஆக்கினனென்றல் முகமனுரையேயல்லாமற் பிறிதன்றென்பது சிறிதறிவுடையார்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். "அணியும் அமிழ்தும் என் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச் சிந்தாமணி உம்பரார் அறியாமறையோன்" என்னுந் திருக்கோவையார்செய்யுளிற் போல, உலகத்தில் நம்மால் அறியப்பட்ட உயர்ந்த பொருள்களை அன்பின் மிகுதியாற் கடவுளாகவும் கடவுளுக்கு உவமையாகவும் எடுத்துச் சொல்லுதலேபோலொப்ப, உலகத்தின்கண் அரியபெரிய நூல்களாகப் பாராட்டப் படுவனவற்றை யெல்லாம் கடவுளே அருளிச் செய்தானென்றல் ஒருமுகமனேயாம். அற்றன்று, தூய உள்ளத்தினர்பால் முனைத்து நின்று அவரறிவினை இறைவன் விளக்கி நின்று அவர்க்கு எல்லா உண்மைகளையும் புலப்படச் செய்தலின், அங்ஙனம் இறைவ னருள்வழிநின்ற ஆசிரியர் அருளிச் செய்வனவற்றையெல்லாம் இறைவனருளிச் செய்தானென்றலே முறையாமாலெனின்; அவ்வா றுரைப்